

Uskovnica 2003

18. uskovniški teden

Priročnik za animatorje – 18. uskovniški teden 2003
Izdano namesto rokopisa za interno uporabo

Gradiva so pripravili:

Jutranje molitve: Aleša Jovanovič

Božjo besedo izbral: Marjan Lamovšek

Delo po skupinah: Marko Košnik, Matej Čepin (MLAKA)

Spokorno bogoslužje: Franc Brečko

Kapljica: Jože Gornik

Odgovarja: Jože Vidic, župnik

Zbral in uredil: Marko Košnik

Cerknica, julij 2002

Tematika – S TEBOJ ME JE VELIKO VEČ

“ Teboj me je veliko več.”

*To je letošnje glavno vodilo Uskoviških tednov,
v katerem je zajeta globoka vsebina človeških odnosov.*

*In prav odnosi so letošnja glavna tematika
in sicer do življenja na splošno,
do drugega in do Boga.*

Tematika je razdeljena po dnevih.

1. Ponedeljek: S Teboj ... v odnosu do življenja

Predavanje: Metka Klevišar

Vsebina: Kaj so odnosi, samopodoba, pozitivne in negativne posledice različnih odnosov...

2. Torek: S Teboj ... v odnosu do drugega

Predavanje: zakonski pari: Romana in

Janez Godeša In drugi

Vsebina: Odnos fant - dekle, Šola za zakon,
vzgoja za družino...

3. Sreda: S Teboj v odnosu do narave

Pohod na Vogar

4. Četrtek: S Teboj ... v odnosu do vere

Predavanje: Franc Zorc, Stanislav Rebec, Ivan Platovnjak

Vsebina: vera kot odnos do človeka in do Boga, Jezus Kristus, pričevanja vere, zakramenti...

5. Petek: S Teboj ... v vsakdanjem življenju

Vsebina: Kako biti pričevalec dobrih odnosov, kaj smo spoznali o odnosih, kaj lahko konkretnega storimo ...

Ponedeljek – S TEBOJ ... V ODNOSU DO ŽIVLJENJA

INTONACIJA DNEVA

1. Jutranja molitev

*Bog Oče,
ustvaril si nas.
Dal si nam občutke ljubezni, sočutja veselja in upanja.
Vendar včasih čutimo
jezo, sovraštvo, žalost in obup.
Gospod, ko nas prevzamejo ta čustva,
se slabo vedemo drug do drugega ter povzročamo težave,
ki jih je danes svet poln.*

*Pomagaj nam, da bomo gospodarji svojih čustev.
Nauči nas, da bi bolje premislili, preden rečemo ali storimo
kaj takega, kar boli.
Naredi nas bolj poštene in rahločutne za čustva drugih,
pa tudi za naša čustva.*

*Pomagaj nam, da bomo spoštovali svoje telo.
Na svetu je veliko mladih, ki se vdajajo drogi, alkoholu ...
Prosim, bodi nam luč, ki nas vodi, da nas ne premami skušnjava,
in vstopimo v svet brez izhoda.*

*Pomagaj nam, da bomo cenili delo in trud.
Koliko truda je potrebno, da se zgradi hiša,
koliko truda je potrebno, preden v roke vzamem košček kruha,
koliko truda je potrebno, ...*

*Pomagaj nam, da bomo cenili svoje življenje
in v njem ohranjali ljubezen in ubranost.*

(po Carol Watson)

Naloga današnjega dne

Ker cenim svoje življenje, bom nekaj čas, ki ga porabim za različne razvade (klepetanje, kajenje ...), namenil prijatelju iz skupine in mu napisal pismo.

O Gospa moja, ...

Angel Gospodov ...

Moli duhovnik ali animator:

Nebeški Oče, po angelu si nam oznanil učlovečenje svojega Sina. Posvečuj in podpiraj nas s svojo milostjo in nas po njegovem trpljenju in križu pripelji k slavi vstajenja. Po našem Gospodu Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, ki s teboj v občestvu Svetega Duha živi in kraljuje vekomaj. Amen.

Slava očetu, blagoslov

2. Zgodba

Nobeno življenje ni brez smisla

Prav besna je zapustila Anja picerijo. Če bi slutila prej, kaj se bo zgodilo, se ne bi dala povabiti. Matjaž, priden, močan, modrook, športnik, bogat in uvideven in sploh nekaj nadpovprečnega, je le maska. Poln sladkih besed in samodokazovanja. Nikoli ni marala takih ljudi. In potem se ti, prav tak nalepi nanjo in jo hoče osvojiti in že kar s prve pice peljati v posteljo. Očitno ni normalen. "Idiot je," ji je butalo v mislih. Divje je hodila po ulici polni ljudi. Na živce ji je šla vsa ta množica. Najraje bi šla domov po nahrbtnik in izginila v tišino gora, kjer bi lahko spet napolnila baterije. Ni ji šlo. Zadnje čase je imela same težave. Poletje?! Fantje so kot obsedeni letali okoli nje, na fakulteti sploh ni več sledila predavanjem, v sprejemnem centru Don Pierinove Skupnosti Srečanje, kjer je bila prostovoljka, je čutila vse manj volje, doma se je stalno prepirala s starši. Ni se več znašla in nikakor ji ni šlo, da bi se lotila spraviti v red te svoje probleme.

Kot robot, ne da bi gledala okoli sebe, je prišla do Tromostovja. Taubi je sedel na Prešernovem spomeniku in jo ogovoril,

»Gospa, prosm ... mate kej drubiža?«

Njegov glas jo je zbudil iz zamišljenosti. Zaustavila se je in podzavestno vtaknila roko v žep. Zagledala se je vanj. Strgan v popackani majici in blatnih kavbojkah. Obute je imel stare in ponošene superge in prav divje skuštrane lase. Ogaben se ji je zdel.

»Zakaj ga potrebuješ? Si lačen?«

Ti njeni vprašanji sta ga močno zbudili. Le kaj vedno ljudi zanima, zakaj potrebuje denar? So norci? Ne vidijo? Ne dojamejo?

»Sm lačen, ja ... Sam ne rabm ga za kruh. Za litr vina ga rabm.«

Prav stresla jo je Taubijeva odkritost. Že se je odločila, da mu da za liter vina, toda prej ga je hotela vseeno prepričati, da bi mu bolj odgovarjal sendvič.

»Zakaj vino? Ne potrebuješ česa drugega? Kruh? Sendvič?«

Težakinja! To je bilo prvo, kar je blisknilo skozi Taubijevo glavo. Že mu je bilo žal, da jo je prosil za drobiž. Pričakoval je, da mu bo zdaj naredila pridigo in potem šla, ne da bi mu kaj dala. Nekako bo vseeno poskušal rešiti situacijo, da ne bo začela pridigati.

»Brezveze ... moje življenje je brezveze. Brez smisla je. Kdor ma živlene s smislom, rab kruh. Jes pa rabm vino ...«

»Nobeno življenje ni brez smisla. Kako ti je ime?«

Taubiju se je vse obrnilo. Prepričan je bil, da je zaustavil nuno v civilu in že se je ustrašil, da ga bo prijela in peljala v župnišče. Toda vseeno je še vedno upal, da mu bo uspelo in da jo bo zmedel, da mu bo dala denar. Potem pa, ko bo enkrat imel denar v žepu, mu bo vseeno, koliko bo nakladala.

»Ime ...?«

Zasanjano je pogledal v nebo,

»Ime ...? Imena so brez smisla. Z njimi se ne morš zadet in še man zapit. So nepotrebna. Men je ime Taubi.«

Anja je začutila v sebi neko novo moč. Začutila je voljo, da bi spet rada pomagala. Rada bi bila spet koristna. Sedla je poleg Taubija in ga prijela za ramo.

»Taubi. Izgubil si vso lepoto. Veš, da jo lahko spet najdeš? Veš, da obstaja nekdo, ki je dal svojega sina, da ...«

Taubi je skočil pokonci, kot bi ga kdo stresel z elektriko. V Anji je spoznal spet enega od tistih verskih fanatikov, ki jih je vsak dan več in vsi so sposobni le gobcanja o pomoči, ko pa je potrebno zares pomagati, jih ni nikjer več. Zagledal se je v Anjo in ji začel žugati s steklenico pred obrazom.

»Ne! Ne pridigaj mi! Noben mi nč ni dau in ta ki nj bi mi kej dau, ne ubstaja! Štekaš?! Prosu sm te za drubiž in ne za nasvete. Nasveti so za lepe in pridne. Jest pa to nism in me tud ne interesira.

Jasno?! Ne rabm pridig, ampak denar! Dej mi neki drubiža, al pa me pust pr mer. Mi bo že dau kdo drug! Ti pa u meru pejt naprej.«

Vsa pretresena je gledala Taubija. Namesto, da bi ona njega prepričala v dobro, je on nahrulil njo kot majhnega otroka. Začutila je v sebi žalost. Vendar žalost, ki se je mešala s trmo in željo, da pomaga. Taubi jo je izzval ravno toliko, kolikor je bilo potrebno, da se je odločila, da bo naredila nekaj zanj. Vendar je vedela tudi, da mu drobiža za vino ne bo dala, saj to bi bilo ravno nasprotno od pomoči, ki mu jo je bila pripravljena ponuditi.

Vstala je.

Žal mi je. Želela sem ti le ...«

Taubi je kar krožil okoli sebe od živčnosti.

»Uf, lepo prosm ... nubenih nasvetov ne rabm. Pust me pr mer in pejt.«

»Žal mi je zate.«

Anja je odšla in v glavi so ji streljale Taubijeve besede. Vedela je, da ne bo imela več miru v sebi, dokler nekaj ne naredi zanj. Čutila je, da mora. Komaj se je premagovala, da se ni vrnila in mu dala nekaj drobiža. Jasno ji je bilo, da to ne bi bila pomoč. Kaj, če bi šla v trgovino in mu kupila sendvič? Ne, le kako bi to sprejel? Bi ga vzel ali vrgel v smeti? Ne, ne, ... bolje, da gre zdaj domov in se pomiri še zaradi Matjaža, ki jo je kar grabil v piceriji in da pozabi na današnji dan. Jutri, ko bo prišla malo k sebi, pa bo že videla kako in kaj.

(Tomaž Golob, Ponovno rojen, Pot iz pekla mamil, Nova Gorica 2001, 6-8)

BOŽJA BESEDA

Berilo (5 Mz 30,15-20)

Berilo iz Pete Mojzesove knjige

Glej, danes sem položil predte življenje in srečo, smrt in nesrečo, ko sem ti danes zapovedal, da ljubi Gospoda, svojega Boga, da hōdi po njegovih poteh in izpolnjuj njegove zapovedi, zakone in odloke. Tako boš živel in se množil, in Gospod, tvoj Bog, te bo blagoslavljal v deželi, v katero greš, da jo vzameš v last.

Če pa se tvoje srce obrne in ne boš poslušal in se boš dal zapeljati, da bi se priklanjal drugim bogovom in jim služil, vam danes naznanjam, da boste gotovo uničeni; ne boste podaljšali dni v deželi, v katero greš, ko greš čez Jordan, da jo vzameš v last.

Nebo in zemljo kličem danes za pričo proti vam: predložil sem ti življenje in smrt, blagoslov in prekletstvo. Izberi torej življenje, da boš živel ti in tvoj zarod, tako da ljubiš Gospoda, svojega Boga, poslušáš njegov glas in se ga držiš. Kajti v tem je tvoje življenje in dolgost tvojih dni, ki jih smeš preživeti v deželi, za katero je Gospod prisegel tvojim očetom, Abrahamu, Izaku in Jakobu, da jim jo bo dal.

Evangelij (Mt 6,25-34)

Iz svetega evangelija po Mateju.

Tisti čas je Jezus spregovoril: "Ne skrbite za svoje življenje, kaj boste jedli ali kaj boste pili, in ne za svoje telo, kaj boste oblekli. Ali ni življenje več kot jed in telo več kot obleka? Poglejte ptice neba! Ne sejejo in ne žanjejo niti ne spravljajo v žitnice, in vendar jih vaš nebeški Oče hrani. Ali niste vi več vredni kot one?

Kdo izmed vas pa more s svojo skrbjo dodati svojemu življenju en sam komolec? In za obleko, kaj skrbite? Poučite se od lilij na polju, kako rastejo. Ne trudijo se in ne predejo, toda povem vam: Še Salomon v vsem svojem veličastvu ni bil oblečen kakor ena izmed njih. Če pa Bog tako oblači travo na polju, ki danes obstaja in jo jutri vržejo v peč, mar ne bo mnogo bolj oblačil vas, maloverni? Ne skrbite torej in ne govorite: >Kaj bomo jedli ali kaj bomo pili ali kaj bomo oblekli?<

Po vsem tem sprašujejo pogani. Saj vaš nebeški Oče ve, da vse to potrebujete. Išcite najprej Božje kraljestvo in njegovo pravičnost in vse to vam bo navrženo. Ne skrbite za jutri, kajti jutrišnji dan bo skrbel sam zase. Dovolj je dnevu njegovo zlo."

DELO PO SKUPINAH

Namen

Doseči sodelovanje in odprtost v skupini in s svojimi izkušnjami omogočiti pozitiven odnos do življenja.

- Sodelovanje bomo dosegli z začetnim predstavljanjem (ogrevanje)
- Odprtost bomo dosegli s pogovorom, kjer bodo vsi sodelovali.
- Pogovor bo omogočil izmenjavo izkušenj. (Temu so namenjene različne metode in tehnike)
- Pozitiven odnos do življenja pa bomo doživeli v zgoraj naštetih dinamiki skupine.

I. UVODNI IMPULZI

1. Molitev v skupini

Gospod, spet je minilo eno šolsko leto, spet so počitnice.

Ti pa me še vedno vsak dan sprašuješ: »Boš začel danes?«

Gospod, vsak dan si mi rekel: »Hočem te imeti v svoji službi. Še danes!«

Jaz pa sem ti vseh 365 dni odgovoril samo tole:

»Danes imam druge skrbi. Pridi jutri!«

In naslednjega dne?

Takrat je bilo treba delati, se učiti, zaslužiti denar in ga porabiti.

»Danes,« sem dejal, »nimam časa, nisem razpoložen, nimam poguma, ni prave priložnosti.

Danes si ne upam začeti, da bi živel samo zate, da bi sprejel tvoj križ.

Morda jutri! Jutri!«

Gospod, saj bi ti prav rad služil, vendar le po urah.

Rad bi hodil za teboj, vendar ne zmeraj.

Rad bi sprejel tvoj križ, vendar ne pretežkega.

Rad bi kaj žrtvoval, vendar ne sebe.

Rad bi ljubil, vendar ne preveč.

Rad bi začel, vendar šele jutri.

Gospod, ne nehaš me nadlegovati,

tvoja usta še vedno vprašujejo: »Boš začel danes?«

In kako bo z našo skupino-bomo začeli že danes???

Bomo že danes dejavno sodelovali, se spoznavali in skupaj odkrivali lepoto življenja? Bomo že danes začeli graditi nove odnose?

Zato se z molitvijo Oče naš obrnimo k našemu Očetu in ga prosimo naj s svojo milostjo blagoslovi našo skupino in naše delo.

2. Nekaj teorije o odnosih

Odnosi. Kaj odnosi sploh so? Marsikaj že vemo o odnosih: da je to lahko že najmanjši pogled, kretnja, beseda, dejanje, čustvovanje, vera. Nič na svetu ni, česar ne bi bilo v takem ali drugačnem odnosu.

Človek pa je še posebej bitje, ki živi v nenehnem odnosu. Je bitje odnosov. Ne moremo si predstavljati dojenčka, ki bi ga mati samo hranila, pa ne bi imela do njega materinskega odnosa. Odnosi so zato nekaj nujnega, nekaj brez česa ne moremo živeti.

Brez odnosov ni skupine. Tudi skupina, ki jo ustvarjamo tukaj na Uskovnici bo živelna močne odnose, ki jih bodo gradili na sooblikovanju, to je na medsebojnem zaupanju, odprtosti in sodelovanju. Med seboj bomo oblikovali najrazličnejše odnose, ki nas bodo zaznamovali vsaj teden dni, če ne vse življenje.

II. PREDSTAVLJANJE IN SPOZNAVANJE

Namen

Odgovoriti na vprašanja: Kdo sem? Kateri odnosi so me v življenju najbolj zaznamovali? Kako jaz razumem odnose? Znam drugemu odkriti, kdo sem?

1. Uvodne igre za predstavljanje

Učenje imen

Na sredo prostora postavimo mizo ali stol. Drug za drugim stopamo na stol, kjer povemo svoje ime, leta, šolo, kaj ti je všeč ... Nato se vsak usede. V drugem krogu, ki se odvija hitreje, vsak stopi zopet na stol ali klop, vendar se predstavi z določeno gesto (priklon, počep ...) in svojim imenom. V tretjem krogu zopet stopamo na stol ali klop, tokrat pa vsak pove tisto, kar mu takrat pride na pamet.

Doživimo se kot skupina

Skupina je kot stroj, ki je sestavljen iz raznih delov. Nekdo od udeležencev (lahko tudi animator) se postavi v sredino kroga in se predstavi kot en del stroja (motor ...). Ta del nakaže z gibanjem, glasom in ritmom. Drugi ga opazujejo. Nato naslednji pristopi in se pridruži tako, da ta stroj dopolni z nekim drugim pomembnim delom, nakaže ga z gibanje in glasom. Potem pristopi tretji in druga dva dopolni s svojim gibanjem in glasom, ki nakazuje tretji del stroja. Drug za drugim, posamično, skupina sestavlja stroj iz različnih delov in ustvarja sinhronijo (poenotenost v delovanju). Ko so vsi udeleženi pri igri, animator prosi prvega, da poviša ali zviša ritem tega stroja. Drugi morajo slediti spremembam ritma.

2. Moj obraz (obličje) – bolj obširna predstavitev

Nariši svoj obraz: oči, nos, usta, ušesa, lase, ...

Ob risanju premišluj, kakšni odnosi se odkrivajo (razodevajo) na tvojem obrazu. Kakšen odnos do življenja razodeva tvoj obraz:

- je lep, kaj gleda, kaj posluša, kaj okuša, vonja, kako ga neguješ, ga drugi negujejo ...

- kaj se ti zdi na tvojem obrazu še posebej lepega ...

- kako tvoj obraz izraža veselje, žalost, navdušenje, stisko ...

Po določenem času, drug drugemu pripovedujemo o sebi in se tako predstavimo, ne samo z imeni, ampak kot osebe v odnosu.

3. Obraz drugega

Opazujem obraz mojega bližnjega. Izberem si nekoga iz skupine. Ga opazujem in poskušam iz njegovega obraza razbrati nekaj najpomembnejših lastnosti tega človeka.

- kaj mi sporoča njegov obraz
- opazim na njem kaj posebnega
- kaj mi je všeč na njegovem obrazu

Nato o tem pripovedujem skupini.

III. MOJ ODNOS DO ŽIVLJENJA

Namen

Povedati svoje mnenje, izraziti doživljanje, ozavestiti svoje ravnanje

1. Moje mnenje o predavanju

Pogovor in različna mnenja usmerja animator, ki naj poskrbi, da bo vsak vsaj enkrat spregovoril.

- Kaj menim o odnosih na podlagi predavanja, ki sem ga slišal dopoldne?

- Kaj sem zanimivega slišal?

- Kako sem se videl v predavanju?

2. Moja življenjska pot

Skupinsko delo animator lahko oblikuje tudi s pomočjo risanja življenjske poti. Življenjska pot, ki jo na prazen list riše vsak posameznik, naj ponazarja celosten pogled na življenje. S pomočjo te vaje lahko oblikujemo pogovor. Vajo pa lahko animator naveže na tematiko naslednjih dni.

3. Kako doživljam odnose?

V skupini poskušajmo čimbolj izraziti svoje najrazličnejše odnose. Lahko jih opišemo, narišemo ali kako drugače izrazimo. Poskušajmo biti konkretni.

Vsak dobi list, na katerega prelije čim več odnosov do oseb, dogodkov in stvari, ki ga zaznamujejo v vsakdanjem življenju.

Npr.:

- odnos do življenja: pozitiven, negativen, smisel življenja

- odnos do sebe: samopodoba

- medosebni odnosi: fant – punca, starši, solidarnost, strpnost

- odnos od stvari: šola, materialne dobrine (denar, telefon, TV, računalnik)

- odnos do narave

- odnos do duhovnosti: vera, duh, vrednote, poklic

Vsak posameznik v skupini naj sam išče, kako bi določene odnose ponazoril in jih konkretno predstavil. Nato naj animator posameznike združi po 3 ali 4. Skupaj naj pregledajo to, kar so narisali ali napisali. Na koncu pa naj skupaj naredijo jasen zaključek, ki predstavlja povzetek za vso skupino.

IV. KOMUNIKACIJSKE IGRE

Na voljo je več komunikacijskih iger, ki jih lahko animator izbere po lastni presoji. Namen teh iger ni sprostitev, ampak spoznavanje sebe v odnosu do drugih. Te igre ponavadi potekajo v miru in zbranosti, ob njih privrejo na

dan različni »skriti« občutki (napetost, strah, odpor, sreča...) Najpomembnejši del teh iger je vrednotenje – vprašanja ob koncu. V tem delu animator potrebuje toliko spretnosti, da bo od članov skupine na nevsiljiv način izvabil ozaveščanje občutkov, ki so se ustvarili v prvem delu, v času izkušnje. Pri teh igrah je bolj kot to, kaj bomo povedali drugemu, pomembno to, kaj bomo povedali sami sebi.

1. Kako poosebim (integriram) razočaranja (frustracijo) v odnosih?

Namen

S pomočjo igre se naučimo prepoznavati in poosebljati različna razočaranja, ki jih doživljamo v odnosu do oseb = še vedno ostajam miren, tudi če sem malo razočaran in užaljen.

Navodila

Sedimo v krogu v tišini, oči imamo povešene, tako da zremo pred sebe. Občasno povzdignemo oči in iščemo pogled drugega. Če moj pogled v istem trenutku ujame pogled drugega, vstanem in se mu približam v sredino kroga, mu izkažem kak znak nežnost in se usedem na njegovo mesto (z njim zamenjam mesto). Če pa se moj pogled ne sreča z nikomer, ponovno povesim oči in tako poosebim razočaranje (frustracijo). Čez nekaj časa poizkusim ponovno.

Pozor!

- Pogledam samo tiste osebe, ki mi sedijo bolj ali manj nasproti.
- Gledam osebo približno 3 sekunde, potem zopet povesim pogled.
- Oči ne obračam sem in tja in iščem koga, ki me gleda.
- Oči imam povešene vsej 10 sekund, preden jih ponovno povzdignem.
- Ne gledam vedno iste osebe.

Vprašanja za zaključek

Takoj nato sledijo vprašanja. Po vsakem vprašanju vsi napišejo odgovor. Pravilni odgovor je tisi, ki se ujema s stvarnostjo, je opis doživetega občutka. Ko vsi napišejo odgovor na vprašanje, se povežejo v skupino. Dovoljeno je, da kdo ne prebere vsega odgovora, ker se mu zdi preveč osebni, kljub vsemu pa naj prebere vsej en del.

- Kaj sem občutil (izkusil), ko sem imel povešene oči?
- Kaj sem občutil, ko sem se odločil, da jih povzdignem?
- Kaj sem izkusil, ko sem se srečal z očmi koga drugega?

- Kako sem premagal razočaranje, ko z očmi nisem srečal nobenega pogleda?
- Kaj sem novega odkril o sebi v tej igri?
(Prirejeno iz knjige *Scuola per gli animatori*, Torino 2003)

2. Kako sprejemam druge

Namen

Živeti odnose pozitivno. Preko igre doživimo, kako naj živimo odnose spontanijh srečanj z drugimi.

Navodila

Vsi se sprehajamo in gledamo v tla. Ob znaku voditelja vsi povzdignemo oči in se ustavimo ob pogledu, s katerim smo se v tistem trenutku ujeli. Ne iščemo drugih. Nato se približujemo drug drugemu in si izkažemo kako nežnost. Ob ponovnem znaku voditelja zopet povesimo oči in se gibljemo po prostoru.

Pozor!

- Hodimo po prostoru, ki ni prevelik (soba, del dvorišča ...).
- Hodimo počasi.
- V primeru, da s pogledom ne ujamemo nikogar, se lahko ozremo okoli, dokler se s pogledom ne srečamo z nekom, ki prav tako išče.
- Če ob drugega znaku, ki pomeni nadaljevanje igre, še nismo našli nikogar, mirno povesimo oči in se začnemo sprehajati.
- Voditelj da znak s piskom, tleskom ...

Vprašanja za zaključek

- Kaj se doživljal, ko sem se sprehajal s sklonjeno glavo?
- Kaj sem si želel, medtem ko sem povzdignil oči?
- Katerega srečanja sem bil najbolj vesel? Zakaj?
- Če sem moral z očmi iskati, kaj sem si takrat mislil?
- Kaj sem se preko te igre naučil o sebi?
(Prirejeno iz knjige *Scuola per gli animatori*, Torino 2003)

V. DRUGE IGRE

1. Informacija se spreminja

Namen

Demonstrirati, da praktično nobena vrsta komunikacije ne prenaša vse informacije.

Izvedba

- Skupina izbere nekaj (3-5) prostovoljcev, ki se od skupine odmaknejo, ostali so opazovalci.
- Animator »zaigra« pantomimo na neko nekoliko bolj abstraktno temo (npr. vstop v vesoljsko ladjo, pripasanje, preverjanje stikal in nastavitev, komunikacijo z bazo, vzlet, pok, padec s padalom...) Sekvenca naj traja več kot minuto.
- Nekdo iz skupine, ki je to opazoval, pokliče prostovoljca in mu zaigra ponovljeno sekvenco. Ta ponovno zaigra čim bolj enako sekvenco naslednjemu in tako naprej, dokler zadnji prostovoljec ne zaigra celotne sekvence ostali skupini.
- Prostovoljce sprašujemo, če vedo, kaj so igrali. Naj povedo v obratnem vrstnem redu – najprej zadnji in potem do prvega.
- Nato še enkrat zaigra animator, enako kot prvič.

Vprašanja

- Kakšna se vam je zdela igra?
- Kakšna je razlika med prvo in zadnjo sekvenco?
- Kako lahko to primerjamo z našo komunikacijo?

VI. ZAKLJUČNA DEJAVNOST

Ob zaključku skupinskega dela poskušajmo postaviti nekaj temeljev, ki pripomorejo h kakovosti naših odnosov. V tišini ali ob glasbi vsak sam nekaj časa premišljuje in si zapiše tri najpomembnejše reči, na katerih bo odslej poskušal graditi svoje odnose.

ZAKLJUČNA MOLITEV

Oprosti, Gospod, za vse, kar sem storil. Zdaj ti ponujam: svoje življenje, samega sebe. Vedno ti hočem služiti, hoditi za teboj po vseh poteh, nositi tvoj križ, ljubiti iz vsega srca in vse duše. Še danes hočem začeti. Danes-ne jutri.

INTONACIJA DNEVA

1. Jutranja molitev

Gospod Jezus Kristus,
iz ljubezni do ljudi si postal človek
in s svojim življenjem si pokazal,
da nobenemu človeku ni dovolj ljubezni,
kajti Bog nas je ustvaril žejne ljubezni.
Poznaš, kako omejena je moja moč ljubezni,
Zato si dal zapoved:
Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe!
Dostikrat mi je to zelo težko izpolniti.

Zdaj pa sem zaljubljen.
Ljubim neko bitje brez vsake težave,
ne da bi mi bilo treba ukazovati;
ljubim to bitje preprosto zato,
ker mi je to v veselje in je prečudovito.
Predvsem pa zato,
ker to bitje prav tako ljubi mene.
Večkrat se mi to zdi nekaj samoumevnega ;
včasih se pa le zavem,
da to le ni tako samoumevno,
saj ni nobenega razloga, da bi moralo biti tako,
kajti obstaja veliko drugih,
katere bi to bitje lahko ljubilo namesto mene.
Zdaj pa vem, da ljubi prav mene
in zaradi tega sem od veselja in sreče ves iz sebe.

Zahvaljujem se ti,
da si mi dal srečati in spoznati prav njo (njega),
kajti v njej (njem) zaznavam neki čudež,
ki je vsem drugim neviden.

(H. Frankemölle)

Naloga današnjega dne:

Tekom dneva bom nekaj minut namenil molitvi za osebo, ki mi je blizu (fanta, dekle, starše in prijatelje), ter jih priporočil Mariji v varstvo.

Angel Gospodov ...

Moli duhovnik ali animator :

Nebeški Oče, po angelu si nam oznanil učlovečenje svojega Sina. Posvečuj in podpiraj nas s svojo milostjo in nas po njegovem trpljenju in križu pripelji k slavi vstajenja. Po našem Gospodu Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, ki s teboj v občestvu Svetega Duha živi in kraljuje vekomaj. Amen.

Slava očetu, ... ali blagoslov

2. Zgodba

Neštetokrat se je vprašal, zakaj je njegov sin tak in nikdar ni dobil odgovora.

Pri Taubijevih starših je spet vladal en izmed mnogih, mirnih popoldnevov. Ta dan sta ostala doma, nista odšla na vrt, kot ponavadi. Starša, ki sta vzgajala svoja dva otroka toliko časa, da sta oba šla od doma in živela, kot sta se odločila. Seveda sta si želela boljše življenje svojih otrok, Taubi je zatajil. Dolgo časa, najbrž predolgo, sta imela travme zaradi njega. Dostikrat sta mislila nanj, toda čas je na srečo prinesel tudi to, da sta se vse manj preobremenjevala s svojim sinom.

Mama je gledala televizijo in ode reševal križanko; pad popoldan v počitku, ko je zazvonil telefon. Prav leno se je ode dvignil in javil.

»Prosim ... ja ... ja ... Taubi je moj sin. Zakaj?! ... Policija?! Veste ... on že leta ne živi tukaj. Ne vem, kod hodi in kaj počne. Ne ... ne ... nisem odgovoren za njegova dejanja in tudi nočem biti ... Kje je?! ... V zaporu?! ... Če je naredil kaj narobe, je že prav, da je tam. Ne...ne... Domov, ne želimo, da se vrne. Saj je dovolj star. Naj sam skrbi zase. Ja ... ja ... najlepša hvala. Nasvidenje.«

Odložil je slušalko in se zamorjen vsedel nazaj k mizi, h križanki. Mama je poslušala njegov pogovor, kot ponavadi. Živčno jo je naredilo, saj je znala povezati besede in ji je bilo takoj jasno, da je Taubi spet zavožil.

»Kdo je bil?«

Oče je prijel svinčnik in hotel vpisati novo geslo, toda ni mu šlo. Ni se mogel osredotočiti, Taubi mi je dal novo rano.

»Policija.«

Čprav je že prej slišala s kom govori, je ugasnila televizor in se začudeno zagledala vanj. »Policija?«

»Ja, Taubi je v zaporu.«

Kar zavrtelo se ji je v glavi. Kot, da bi ji zmanjkovalo zraka, se je dvignila iz naslanjača in stopila k vratom sobe.

»Zakaj? Kaj je spet naredil? «

Očetu ni bilo do pogovora. Po tem klicu bo potreboval vsaj teden dni, da se bo kolikor toliko pomiril. Spet njegov sin in policija. Spet je v zaporu. Neštetokrat se je vprašal, zakaj je prav njegov sin tak in nikdar ni dobil odgovora. Nešteto neprespanih noči je imel, ko je razmišljal o njem in iskal vzroke. Zdaj pa ...

»Nič niso povedali, kaj je naredil. Le vprašali so, če ga sprejmemo nazaj domov. «

V mami je zavrelo. V trenutku sta se zmešali bolečina, ker ima takega sina in bes, ker dela sin neumnosti. Nikoli se ni mogla sprijazniti s tem.

»Ne ... ne ... je že zadosti star. Bo tukaj nas stare izkoriščal! Delat naj gre... Bodo sosedje gledali, kako pijan in strgan hodi domov. Kar tja naj se vrne, odkoder so ga pripeljali. Naj kar tam ostane!«

Težko ji je bilo spraviti iz sebe te besede, toda bes je bil močnejši od pomilovanja. Bolj ko pri očetu, ki je le zavzdihnil, »ne vem ...«

»Kaj ne veš! Ni že dosti gorja naredil? Saj je dovolj star. Pa tudi ... tu nimamo prostora, da bi lahko živel.«

Vsa utrujena je sedla nazaj na fotelj in se zagledala skozi okno. Vedno, ko je bil pogovor o Taubiju, jo je izčrpalo. Kolikokrat si je že rekla, da se ne bo več toliko živcirala, toda ni ji uspelo. Vedno je toliko pričakovala od njega, ki je bil tako krasen in pameten otrok. To jo je najbolj potolklo. Iz krasnega otroka se je prelevil v barabo in zapornika. Tega ni prenesla. To jo je žgalo in rezalo. Samo še mrmrala je predse in gledala v prazno. Zdaj ji je ta telefonski klic dobesedno uničil popoldan. Oba sta ga imela uničenega. Sedela sta vsak v svojem kotu in z mislimi spet doživljala film preteklosti o Taubiju.

Po nekaj tednih.

Pri Taubijevih starših je bil dan miren, kot vsak, kadar jih ni

nihče klical zaradi Taubija. Oče in mama sta po večerji gledala televizijo, ko je zazvonil telefon. Oče se je počasi, leno dvignil in se javil.

»Ja ...Taubijev oče sem. Se je spet kaj zgodilo? Je spet kaj naredil? Kaj? Duhovnik?! Kako duhovnik, saj on ne verjame v Boga ... On ne hodi v cerkev ... Ja ... Ja ... Čakajte ... bom zapisal ... Najlepša hvala. Nasvidenje.«

Čim je mama slišala ime Taubi, jo je spreletel srh. Televizije ni več videla, videla je le Taubija in potem še, ko je slišala, da kliče duhovnik, se ji je v očeh prikazalo, da je Taubi vlomil v cerkev ali župnišče. Kar sapo ji je jemalo, saj je bila prepričana, da je Taubi spet kaj storil; oni, njegovi stark pa bodo spet tarča posmeha. V strahu je dočakala, da je bilo telefonskega pogovora konec in Taubijev ode se je vrnil v dnevno sobo. Ugasnila je televizijo in se zagledala v očeta. Čakala je, da bo kaj povedal. Toda ode je sesuto sedel in se zagledal v prazno. Niti besede ni spravil iz sebe, zato je morala sama začeti.

»Zdaj že duhovniki kličejo zaradi njega? Je kradel v cerkvi?«
»Ne ... «

Tudi očetov glas je bil skrhan. Jecljal je. Le težko je dokončal: »... Taubi je narkoman.«

Kot da bi kdo zarinil nož vanjo, je mama obsedela na svojem stolu. Zavrtelo se ji je v glavi. Slutila je, vendar je vseeno upala, da le ni res, da le ni narkoman. To je bil višek vsega. Ni več mogla.

»Kaj? Saj sem rekla! Sem ti rekla, da se drogira. Kje je zdaj?! Spet v zaporu! Zakaj je klical duhovnik?«

Nič ji ni bilo jasno. Ni videla povezave med Taubijem, drogo in duhovnikom. Tudi oče ni vsega razumel. Želel je nekako urediti misli, toda novica je bila prehuda.

»Taubi je na zdravljenju v neki komuni. V Italiji.«

Tudi mami so misli begale in nič ji ni bilo jasno, bila je besna.

»Kakšno zdravljenje neki? On ne bo nikdar prišel k sebi!«

»Duhovnik mi je rekel, da je že mesec dni tam in da naj bi ostal tri leta.« Mama se je začela smejeti, vendar je bil to prisiljen, hladen smeh.

»Tri leta? Bla, bla ... saj ne bo zdržal. On že ne! Še nikoli ni nikjer zdržal.«

»Številko imam, da ga pokličem.«

(Tomaž Golob, Ponovno rojen, Pot iz pekla mamil, 60-61.)

BOŽJA BESEDA

Berilo (Vp 2,8-10; 8,6-7a)

Berilo iz Visoke pesmi

Glas mojega ljubega!

Glej ga, prihaja: skače čez gore, preskakuje griče.

Moj ljubi je podoben gazeli ali mlademu jelenu.

Glej, že stoji za našim zidom, pogleduje skozi okna, oprezuje skozi mrežo.

Moj ljubi spregovori in mi reče: Vstani, moja draga, lepotica moja, odpravi se, ker glej, zima je minila,

deževje ponehalo, prešlo.

Moj ljubi je moj in jaz sem njegova.

On mi pravi: Deni me kot pečat na svoje srce, kot pečat na svoj laketi!

Zakaj močna kakor smrt je ljubezen, silna kakor podzemlje ljubezenska strast!

Njene strele so ognjene strele, Gospodov plamen.

Velike vode ne morejo pogasiti ljubezni in reke je ne morejo preplaviti.

Evangelij (Mt 22,35-40)

Iz svetega evangelija po Mateju

Tisti čas je neki učitelj postave hotel Jezusa preizkušati z vprašanjem: "Učitelj, katera je največja zapoved v postavi?" Rekel mu je: "Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej podobna: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki."

DELO PO SKUPINAH

Namen

Današnje delo v skupini je namenjeno odnosom med fanti in dekleti in odnosu do lastne družine.

I. MOLITEV V SKUPINI

*Verujem v občestvo svetnikov,
ki se začne pri Jezusu.*

Vse molitve, vse preizkušnje
SKUPAJ.

Vsa dela, vse zasluge, vse kreposti-
SKUPAJ.

Z Jezusom in vsemi svetniki
SKUPAJ.

Vse svete duše delajo in molijo za svet-
SKUPAJ.

Vse krščanstvo, za zveličanje sveta-
SKUPAJ.

*Svoje duše ne moremo rešiti tako
kot se dvigne skriti zaklad.*

Rešiti se moramo
SKUPAJ.

Pred dobrega Boga moramo priti
SKUPAJ.

Predstaviti se mu moramo
SKUPAJ.

*Vsi se moramo spet najti
v hiši našega Očeta-*
SKUPAJ.

(Charles Peguy)

(Molitev lahko izvedemo tako, da nekdo bere molitev, skupina pa odgovarja: SKUPAJ!)

II. ODNOSI MED SPOLOMA

1. Komentiraj karikature (glej predlogo!).

Namen

Ta vaja je primerna za tiste, ki šele vstopajo v resne zveze. Njen namen je, da člani skupine nasprotnega spola zavzamejo bolj celostni odnos drug do drugega.

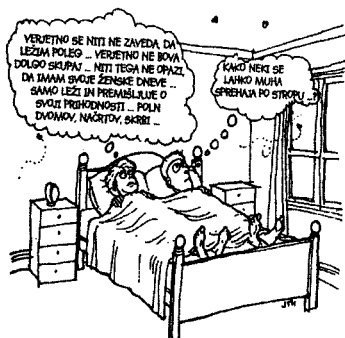
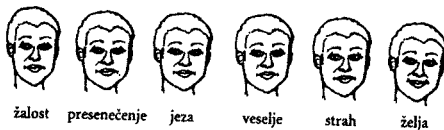
Za začetek dela v skupini lahko animator po skupinicah, ki jih takrat na hitro ustvari, razdeli polo s karikaturami. Njihova naloga je, da jih komentirajo z vidika različnosti med moškim in žensko. K vsaki karikaturi naj napišejo kratek komentar, ki bi bil primeren za objavo v članku z naslovom npr.: Odnos med moškim in žensko. Skupinice nato poročajo o svojem delu celi skupini.

Nadaljujemo pa lahko s pogovorom o konkretnih razlikah, ki jih opazimo med moškim in žensko, kako poteka njuna komunikacija, kako razumeta drug drugega ... Provokativno vprašanje: Katere razlike od naštetih so mi všeč in katerih niso resnične in katere ne prenesem?

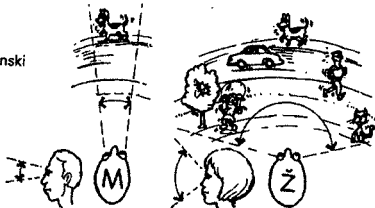
Tule je značilen desetsekundni potek spreminjanja izraza na obrazu ženske poslušalke:

Tule je značilno desetsekundno zaporedje moških izrazov ob poslušanju:

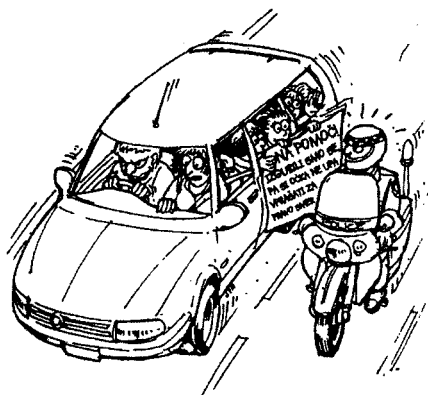

**Moški in ženski
zorni kot**

Kaj pravi ženska

Kaj sliši moški

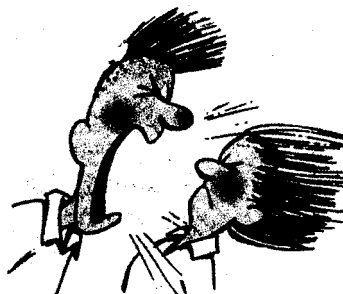
**Priprava
na zakon**

Potrebujem malo časa sama zase, da v miru premislim nekatere stvari ... Greš z mano?

Posestniški? Le kako lahko rečeš, da sem posestniški?

Razburi? Kdo praviš, da se hitro razburi?

»... želim si le poštenosti, odkritosti in zvestobe. Ne maram moških, ki se igrajo skrivalnice!«

Ali to pomeni, da ne deliš z menoj mojih sanj o gostoljubnem domu, srček?

2. Ali si že pomislili, s kom bi stopili/a v zakon?

Navodila

Animator takoj v začetku postavi vprašanj: Ali si že pomislili, s kom bi stopili/a v zakon? Nato da nadaljnja navodila: Nariši (namišljeno) osebo, s katero bi se poročil, v obliki skice (glava, telo, roke, noge, srce, oči, usta, ušesa ...) in ji dodaj vsaj nekaj lastnosti, za katere želiš, da bi jih imela ta oseba. Lastnosti dodajaj skici tako, da odgovarja določenemu delu telesa. Npr.; glava – pamet, razum; srce – ljubeznivost, iskrenost; roke – delavnost ... Vsak dela za sebe. Skice te namišljene osebe pregledajo po prebrani zgodbi (glej spodaj!).

Animator predstavi temo

Po določenem času (10 – 20 min.) pa animator lahko predstavi nekaj spodnjih izhodišč:

* Kristjani že na prvih straneh Sv. pisma beremo, da je Bog ustvaril ženo in jo privedel k Adamu. Bog mu je ustvaril torej ženo, njemu primerno, natančno takšno, ki se je skladala z njegovim načinom mišljenja, čutenja in delovanja.

* Fant in punca sta torej ustvarjena drug za drugega in drug drugemu primerna. Bistveni vprašanji za vsakega fanta oziroma za dekcle: zakaj ravno ta človek, kdo in kakšen sem jaz, da so mi vseč ravno ti določeni tipi deklet oziroma fantov.

* Prva ljubezen je največkrat romantična, ki jo imenujemo zaljubljenost. Tu je dobro vedeti naslednje:

- Romantična ljubezen oziroma zaljubljenost med fantom in dekletom temelji na njunem medsebojnem občudovanju. Vsaj začasno dve osebi postaneta eno; čutita, da je ta vznemirljiva novost tisto pravo občutje, na katerega sta čakala vse življenje.
- Občudovanje nasprotnega spola je normalni, naravni del romantične ljubezni, ki pa se lahko kmalu spremeni v nemir in razburjenost, ko partner naenkrat začuti, da mora potlačiti vsa razočaranja, slabe misli in čustva do drugega.
- Zaljubljenost je nagonsko gnano strastno vznburjenje, ki preseže razum ter osnovno željo, biti ločena samostojna oseba. Bodoča partnerja se v strmenju drug v drugega čutita sprejeta, potrjena, edinstvena, enkratna in ljubljena.

- Romantična zaljubljenca se čutita napolnjena z energijo, ki se pretaka med njima. Ta telesna privlačnost v vsej polnosti vzdržuje še nadaljnjo neutešljivo hrepenenje drugega po drugem. Za vedno si zaželimata ostati skupaj. Zato drug drugemu posvečata popolno pozornost. Drug drugega odkrito občudujeta, ne da bi morala zato na kakršenkoli način razvrednotiti sebe oziroma zmanjšati svojo pomembnost. V tem vzajemnem občudovanju se oba doživljata kot celostno sprejeta in ljubljena; čutita, da se s tem, ko si delita drug drugega, njuna ljubezen pogloblja. Ko bo zaljubljenost minila in ko se bo med njima pojavil prvi spor, se bosta šele zares v polnosti zavedla, da si resnično pripadata.

DVA PRIMERA: Legenda in zgodba

Animator lahko izbira med legendo, ki je primerna za mlajše in zgodbo, ki je bolj primerna za starejše ... Naj presodi sam.

Indijska legenda (nekdo prebere naslednjo pripoved) - primerno za mlajše:

Neka indijska legenda pripoveduje:

Ko je Stvarnik končal stvarjenje moža, je porabil vse materialne življenjske sestavine. Iz česa naj bi naredil ženo? Nič trdnega ni bilo, nič ni ostalo, kar bi vzel v roke.

Dolgo je razmišljal, potem je vzel okrogolino meseca,

gibkost vitice vinske trte in trepet trave;

vitkost bička in razkošje cvetlic;

lahkotnost listov in vedrino sončnih žarkov;

solze oblakov in nestalnost vetrov;

boječnost zajčka in nečimrnost pava;

mehkobo papagajevih prsi in trdoto diamantov;

sladkobo medu in okrutnost tigra;

plamene ognja in mraz snega,

klepetavost srake in petje slavčka;

hinavščino žerjava in zvestobo divje rase.

Vse te neoprijemljive prvine je Stvarnik združil v novo bitje in ga pripeljal pred moža.

Po tednu dni je mož prišel k njemu in rekel;

»Gospod, ta žena, ki si mi jo dal, me ne osrečuje. Brez nehanja govori in me neznosno muči, tako da ne najdem več nobenega miru. Hoče, da ji vsak

trenutek posvečam pozornost: tako zapravljam svoj čas. Ob vsaki drobnariji zažene velik krik in se predaja lenobi. Prišel sem, da ti jo vrnem, kajti z njo ne morem živeti.»

»No, prav,« je dejal Stvarnik in jo vzel nazaj.

Teden zatem je mož spet prišel k njemu in rekel:

»Gospod, moje življenje je tako prazno, odkar sem ti vrnil to ustvarjeno bitje. Nenehoma mislim nanjo - kako je plesala in prepevala, kako me je gledalci s priprtimi očmi, kako je klepetala z menoj in se me oklepala. Tako lepa je bila in mehka. Njen smeh mi je prinašal toliko veselja. Prosim, vrni mi jo.»

»No, prav,« je dejal Stvarnik in mu jo vrnil.

Toda že po treh dneh je mož spet prišel in dejal:

»Gospod, ne vem - ne morem tega razložiti, toda po vseh svojih izkušnjah s to ženo sem prišel do sklepa, da mi povzroča več žalosti kakor veselja. zato te prosim, spet jo vzemi nazaj!«

Toda Stvarnik je dejal: »Spravi se s poti, zgini, kajti zadosti mi je! Živi tako, kakor znaš!«

Nato je mož odgovoril: »Toda z njo ne morem živeti!«

In brez nje tudi ne moreš živeti!« je odvrnil Stvarnik. .

Potem je možu obrnil hrbet in nadaljeval svoje delo.

»Kaj naj storim?« je dejal mož, poln obupa.

»Z njo ne morem živeti, in brez nje tudi ne!« <

(Iz knjige W. Trobisch, Ljubezen je čustvo, ki se ga moramo naučiti, Ljubljana 1991)

Zgodba Nataše in Klemena - primerno za starejše

Nataša in Klemen sta se srečala na plesu. Niti nista prav vedela zakaj. Klemen je iskal plesalko in v množici je zagledal Natašo, ki je vsa nežna in lepa čakala, da jo bo kdo povabil na plesišče. Že ob prvih korakih sta začutila, da so se njuni gibi prelil v globoko občuteno harmonijo. Plesala sta ves večer in se kar nista mogla odtrgati drug od drugega. Ob vsakem odmoru sta z velikim pričakovanjem hrepenela po novem plesu. Nataša je čutila, da jo je Klemen kar dvignil s tal in preplavljena z občutji zaljubljenosti se mu je predajala, Klemen pa je ob njej začutil vse, kar je že tako dolgo iskal in po čemer je že tako dolgo, kar predolgo hrepenel. Neki notranji glas jima je z vedno večjo silo govoril, da si pripadata in počutila sta se, kot da se že od nekdanj poznata.

Klemen jo je po plesu pospremil domov in kar nista se mogla ločiti. Se dolgo v noč sta ostala v objemu, si brez besed z zrenjem drug v drugega izpovedovala ljubezen, prisuškovala utripu svojih src, se opajala ob vzburjenem dihanju, ki se je prelivalo v notranji mir in zadovoljstvo. Bila sta

srečna, občudovala gladke dlani, ki so vznemirjeno in vendar nežno drsele po njunih licih, pa se s prsti spet zapletle v goste lase. Vse jima je bilo novo in vendar na neki neverjeten način, ki ga nista poznala, tako zelo poznano.

Od tistega prvega plesa nista mogla biti več drug brez drugega. Počasi sta se začela pogovarjati, se zanimati drug za drugega. Vse ju je zanimalo. Občudovala sta zven in melodijo njunih glasov in naredila vse, da sta bila čimveč skupaj. Nataša je bila vsa očarana, kar dojeti ni mogla, da se ji to res dogaja. V Klemenu je vedno bolj prepoznavala "princa svojih sanj", ki mu je lahko vse zaupala. Čutila je, da se mu lahko v vsem zaupa, saj jo v vsem sprejema, spoštuje ter nadvse ljubi. Ob njem je prvič začutila, da je hotena in zelena. V njegovem objemu se je zato počutila varno, v polnosti sprejeto in ljubljeno, kot ni bila še nikoli prej. Klemen pa je ob njej prvič v polnosti začutil, da je razumljen, spoštovan in cenjen. Njene besede so ga umirjale ter v njem vzbujale občutek polnosti in uresničenje vseh želja. Rad jo je poslušal, ker se je ob njeni govorici čutil gotovega in samozavestnega. Sprejemal je njeno občudovanje, njeno skrb in ljubezen in ob tem doživljal, da še nikoli ni nikomur toliko pomenil, kakor ravno njej.

(C. Gostečnik, *Srečal sem svojo družino*,

Ljubljana 1999, 9-12)

Debata po skupinicah

Sledi debata v skupinicah (razdeli jih animator oz. se razdelijo sami), pomembno je, da so skupinice enako zastopane /fantje – punce/ in enako številčne. V skupinicah pregledajo skice svoje namišljene osebe, s katero bi se poročili in spregovorijo o legendi ali o zgodbi Nataše in Klemena (iz zgornjega primera).

- Nekaj iztočnic za pogovor:
 - Predstavi svojo skico pred drugimi (lastnosti fanta oz. dekleta)!
 - Kaj menim o zaljubljenosti? Sem že bil zaljubljen?
 - Ali sta si fant in dekle usojena?
 - Ali je Bog vedel, kaj dela, ko je ustvarjal moža in ženo?
 - Kako dobro poznamo drug drugega?
- +++++
 - Kaj menim o legendi, kakšne odnose nakazuje, kaj je njeno sporočilo
 - Kaj menim o Nataši in Klemenu? Ali jaz podobno doživljam?

III. VZGOJA ZA DRUŽINO IN ŠOLA ZA ZAKON

1. Vzgoja za družino

Namen

Izhajati iz življenja svoje družine, da bomo znali graditi bodoče lastne družine. Na zakon se je treba resno pripraviti. Odgovoriti je potrebno na mnoga vprašanja, ki jih pred nas postavlja sodobna miselnost.

Primerno za resnejšo debato (bolj primerno za malo starejše).

Zapletenost partnerskih odnosov – nadaljevanje Natašine in Klemenove zgodbe (lahko izpustimo)

Nataša in Klemen sta že po nekaj mesecih začela počasi ugotavljati, kako sta si različna. Nataša je želela, da sta še več skupaj, motili so jo Klemenovi nenehni odhodi. Klemen je rabil veliko časa zase, sploh pa je postal zelo razdražljiv, kadar ga je Nataša klicala sredi dela. On naj bi namreč odločal, kdaj se bosta videla in za koliko časa. Nataša je ob tem doživljala, kakor da je Klemen nima zares rad, da jo zavrača, saj postavlja svoje delo na najvišjo stopnico svoje vrednostne lestvice, vsekakor pa mu je pomembnejše od nje. Nikoli nima več časa zanjo, ravno tako kot nekoč njen oče. Kljub temu se je trudila, da bi ga razumela. Klemen pa je čutil, da Nataša postaja čedalje bolj posesivna, da se mu je dobesedno "obesila okoli vratu" in ga hoče povsem nadzorovati in obvladovati, tako kot njegova mati, ki je v njem iskala pomoči in čustvene opore, saj je bil tudi njegov ode čustveno skoraj povsem odsoten. Vendar sta svoje nezadovoljstvo spretno prikrivala in zanikala. Kljub temu pa sta vedno močnejše čutila, kako jima je začelo primanjkovati tiste neizčrpne energije, ki sta jo čutila v začetnih tednih njunega poznanstva. Zato sta si še bolj želela čimprejšnje poroke, saj sta upala, da bosta kot poročen par zopet zmogla prebuditi njima že poznani val življenjskosti, hrepenenja ter ljubljenosti, zelenosti in hotenosti. Prepričevala sta drug drugega, da bo potem, ko bosta živela skupaj, vse drugače. V tem času je Nataša zanosila. Nataša si nosečnosti v tej zgodnji dobi ni želela, vse preveč jo je skrbelo, kaj se bo zgodilo z njima. Klemen pa je ves radosten sprejel novico o prihajajočem otroku in tiho upal, da bo Nataša ob otroku doživela novo rojstvo tudi zase, obenem pa si je prikrito želel, da bo s tem vsaj malo čustveno razbremenjen, saj se bo morala Nataša v veliki meri posvečati otroku.

Po letu dni poznanstva sta se poročila in odšla na "medene tedne". Tam sta se sprostila in res znova zaživela tisto prvotno očarljivost in privlačnost. Vsa zasanjana sta se vrnila v svoj skupni dom, kjer pa sta z velikim razočaranjem

kmalu spet doživela občutja osamljenosti, nerazumevanja, predvsem pa sta si postala odveč. Med njima se je neopazno začela pojavljati strahovita napetost, ki je nista mogla več zadrževati. Tako so se prepiri kar vrstili in po vsakem silovitem sporu, ki je zrcalil vse več jeze in globokega razočaranja, sta se še bolj oddaljila, ne da bi si to zares priznala. Vsak zase sta nato tedne in tedne skušala razvozlati nerešljivo uganko, ki se je vsa stekala v eno samo vprašanje: Le kaj se nama je zgodilo? Počasi, vendar z nepremagljivo silo, kot sta se nekoč združila, sta se sedaj začela razhajati.

Kratka razlaga v obliki nekaterih ugotovitev in vprašanj

Vprašanje: Priprava na zakon - Ali je priprava na zakon potrebna?

(Spodaj je navedenih nekaj ugotovitev, ki jih animator skupini na kratko predstavi v smislu izzivov za pogovor. Komentriji se nanašajo za zgornjo zgodbo.)

a) Fant in punca velikokrat že pred poroko ali pa takoj potem ugotovita, da sta razočarana drug nad drugim. Ali to družijo? Zakaj? (komentar skupine, nato pa animator lahko uporabi tudi spodnjo razlago).

- Sanje, kako bo ona spremenila njega, samo če ga bo dovolj ljubila, in kako bo ona ostala vedno tako nežna in razumevajoča, samo če jo bo on zares ljubil, se sesujejo v prah.
- Ponovijo se vzorci obnašanja in čutenja iz mladosti, podobno kot pri njunih starših. Počutita se nerazumljena, nespoštovana, neljubljena tako, kot sta se nekoč čutila v dobi odraščanja v svoji družini.

b) Pri izbiri partnerja zavestno iščemo dobre lastnosti in skušamo spregledati slabe, četudi nas okolica na to večkrat opozarja. In te slabe lastnosti se potem zares pojavijo. Imaš tudi ti take izkušnje? Se s tem strinjaš? Zakaj? (komentar skupine, nato pa animator lahko uporabi tudi spodnjo razlago).

- Zdi se nam (če se postavimo v vlogo moža ali žene), da se je partner prej sprenevedal in se je šele sedaj pokazal v pravi luči, v resnici pa so bile te slabe lastnosti vedno prisotne.
- Ker teh slabih lastnosti nismo videli, obtožimo partnerja in tako se začne prepir.
- Prav te slabe lastnosti, ki bodo ob prepirih zasijale pred nami, nas bodo najbolj povezovala. Prepri je torej opomin, da stopimo na novo pot, v proces odreševanja.

c) Pogovor je v ljubezenskem odnosu bistvenega pomena! Se strinjaš s tem? Ali se lahko naučimo pogovarjati se?

d) Naš odnos do fanta oz. punce vedno gradi na izkušnji, ki izhaja iz naše domače družine. Ali to družijo? Kaj ti misliš? Zakaj je temu tako?

- Nova čustva, ki se prebujejo v novem razmerju imajo globoke korenine v preteklosti.

e) Naučiti se moramo, da bomo znali reševati probleme v medsebojnih odnosih. Ali se ti zdi, da znaš oz. boš znal reševati probleme v medsebojnih odnosih. Kako jih boš reševal?

- Probleme v odnosih rešujemo samo s pogovorom in molitvijo ...

2. Vaja - Jabolko ne pade daleč od drevesa

Namen

Ugotoviti, kako sem v ravnanju in v odnosih podoben svojim staršem. Dojeti, da izkušnje v odnosih izhajajo iz družine in da te vzorce živim tudi v svojih odnosih, ki jih še le ustvarjam.

Navodila

Narišemo drevo (jabolko) na plakat. Drevo naj bo čim večje. Za vsakega udeleženca izrežemo jabolko iz papirja. Na jabolko vsak udeleženec napiše svoje ime.

Izvedba vaje

Postavili bomo različne trditve. Najbolje je, da skupina sama najprej oblikuje trditve* (glej spodaj!). Strinjanje s trditvami pokažemo z jabolkom in sicer: bolj se strinjam, bolj blizu drevesa položim svoje jabolko (lahko je jabolko še na drevesu, višje in nižje v krošnji ...), manj se strinjam, dalj od drevesa ga položim (jabolko lahko položimo tudi izven plakata, vendar ne izven kroga, v katerem sedimo). Po vsaki izvedeni trditvi se zaustavimo in pogovorimo.

* Trditve pa lahko postavi tudi skupina sama. Še preden jim razložimo vajo, naj sami ocenijo svoje starše. Naj bodo do njih kritični. Postavi jim vprašanje: Kakšni so tvoji starši, kakšen je oče, mati. Glede na to pa razložimo nadaljnji potek dela ...

Trditve

- Reagiram tako kot moj oče!
- Jaz sem popolnoma drugačen od svojega očeta!
- Moji starši delajo napake v vzgoji, ki jih jaz nikoli ne bom.
- Moji starši vedo bolj malo o življenju mladih in nič ne razumejo.
- Po lastnostih sem podoben/na svoji mami!
- Moj oče ne verjame vame, tudi jaz nobenemu ne zaupam!
- Oče se premalo zanima za svojo družino!
- Mama je preveč pokroviteljska in za vse poskrbi sama!
- (animator lahko doda svoje trditve)

Pogovor

- Povem, kam sem jabolko položil in zakaj.
- Ali bom res ponavljal iste napake, kot jih ponavljajo moji starši.
- Skušam razložiti, iz kakšne družine izhajam ... ali bo to vplivalo tudi na družino, ki jo bom ustvaril?

III. POGOVOR O NEKATERIH AKTUALNIH TEMAH

1. Zakaj se mladi pogosto odločijo za življenje na koruzi?

Podatki Statističnega urada RS o popisu prebivalstva 2002 kažejo, da je v Sloveniji neporočenih parov kar 7.6% od vseh družin. Leta 1981 jih je bilo le 2%, leta 1991 3.1%. V primerjavi za letoma 1981 in 1991 se je močno znižal odstotek poročenih parov.

Smer je očitna: ljudje se vedno manj poročajo in vedno pogosteje živijo »na koruzi«. Razlogov, zakaj se mladi ne poročajo je več: strah zaradi nezrelosti, nesposobnosti in nepoučenosti, da bi se vezali za vse življenje in s tem prevzeli velike odgovornosti. Mnogi s tem nasprotujejo tradicijo staršev, »češ, papir res ne bo veliko vplival na najin odnos«.

Živeti skupaj neporočen pomeni zasilen izhod, možnost, da izstopiš, če ne gre.

Z malo truda ni mogoče veliko doseči, vsaj dolgoročno ne. Odločitev za življenje skupaj brez poroke, postane lahko tudi neke vrste trgovanje. Z nekom smo pripravljeni živeti, dokler nam je lepo in imamo koristi, ko pa teh ni več, partnerja enostavno zapustimo.

2. Vrednost zakramenta sv. zakona

Poročiti se pred državo in pred Cerkvijo ... v čem je sploh razlika? Ali gre za formalnost?

Za kristjana je sv. zakon zakrament. To pa je mnogo več, kakor zgolj podpis neke formalne pogodbe. Vsak zakrament zahteva vero. Zato je skoraj nujno, da oba v to verujeta. V nasprotnem primeru pa se od obeh zahteva velika mera spoštovanja ... čas skupnega življenja lahko prinese, ki pa zaradi Božje milosti postane velik blagoslov za oba. Z zakramentom sv. zakona se vcepimo v Kristusa in v njegovo Cerkev. To pomeni, da imamo pri Bogu zagotovilo in garancijo za srečen zakon. Od Boga preko zakramenta sv. zakona dobimo milost, da kljub preizkušnjam lažje vztrajamo. Bog in ne samo človek je tisti, pred katerim sklenemo, da bomo vse življenje ostali zvesti. Cerkvena poroka je torej zakrament, po katerem želi biti Bog po Kristusu osebno navzoč med možem in ženo ...

3. Možnosti za pogovor ob zgornjih dveh temah

a) Parlament: Animator oblikuje dve skupini, kjer bodo eni zagovarjali pomembnost zakona, drugi pa življenje na koruzi. Parlament ... gre za obliko argumentov in protargumentov. Vsi morajo biti aktivno udeleženi v pogovor, zato si glavne točke lahko napišejo na plakat.

!!!Na koncu pa se moramo vsi skupaj poenotiti tako, da oblikujemo neko resno skupno mnenje, nikakor pa ne smemo dovoliti, da prevladajo za lase privlečeni argumenti!!!

b) Izdelava plakata: Animator namesto parlamenta, uporabi kako drugo dinamiko npr.: vprašanja – odgovori; izdelovanja plakata, oblikovanje lastnega mnenja ...

c) Vprašanja :

- V čem vidiš prednost poročenosti?
- Zakaj je koruzništvo po tvojem mnenju tako aktualno?
- Kaj bi morala storiti Cerkev glede tega vprašanja?
- Ali je priprava na zakon potrebna?
- V čem je smisel priprave na zakon?

IV. IGRA IN VAJA ZA SPROSTITEV IN POGLOBITEV ODNOSOV

1. Mežikanje

Namen: sprostitiv.

Navodila

Primerno za približno enako število fantov in deklet. Dekleta sedijo na stolih v krogu in za vsako stoji en fant. Le en fant je brez dekleta. Ta mežika dekletom in tista, ki ji je pomežiknil, mora čim hitreje steči na »njegov« prazni stol. Če jo pred tem ulovi fant, ki jo čuva, tega ne more izvesti in mora ostati pri njem.

Fantje pri igri gledajo navzdol in roke imajo ob telesu. Nikakor ne smejo videti fanta, ki mežika, ampak morajo reagirati le na dekle, ki pobegne.

2. Prazgodovina

Namen: poglobiti poznavanje moškega in ženske kot bitij, ki se dopolnjujeta.

Navodila

Udeležence razdelimo v pare fant – punca. Izmislimo si situacijo: priprava družinskega praznovanja. Gospod in gospa Kremenček bosta popoldne gostila 10 ljudi na zabavi. Kaj je potrebno storiti? Uloviti bika, ga zaklati, pripraviti, pripraviti jamo za pojedino, zakuriti ogenj... Zaigrajta simulacijo, kako bi vidva to naredila! Časa za pripravo imata 10 minut. Lahko uporabljata tudi kakšne pripomočke, jezik praljudi... Ne pa našega jezika.

Igra naj ne bo predolga, traja naj 2 minuti.

Ko vsi odigrajo prizore, sledi pogovor. Nekaj primerov izhodiščnih vprašanj:

- Kakšna je razlika med razmerjem moški : ženske nekoč in danes?
- Katere vloge danes nadomeščajo lov, katere nabiralništvo, katere pripravo prostora...
- Zakaj meniš, da je Bog moškega in žensko ustvaril različna?
- Kdaj sem razlike med moškim in žensko občutil kot nekaj lepega in kdaj kot nekaj težkega, nesmiselnega?

ZAKLJUČNA MOLITEV

*Že precej star rabin je nekoč vprašal svoje učence,
po čem bi natančno določili trenutek, ko se konča noč in prične dan.*

»Morda je to takrat, ko zlahka ločimo psa od koze?«

»Ne,« je odgovoril učitelj.

»Ko lahko figovec ločimo od datljevca?«

»Ne,« je spet odgovoril učitelj.

»Kdaj je torej tisti trenutek?« se vprašali učenci.

Učitelj jim je odgovoril:

*»To je takrat, ko pogledaš v obraz katerekoli osebe in v njem prepoznaš
brata in sestro. Do takrat pa je v tvojem srcu noč.«*

*»Naučili smo se leteti kot ptice in plavati kot ribe, nismo pa se še naučili,
da bi živeli kot bratje in sestre.«*

Martin Luter King

INTONACIJA DNEVA

1. Molitev za na pot

Prvo kar začutim, je prijeten hlad, ki me boža po licu.
Slišim pesem ptic, na travni bilki se iskri kapljica jutranje rose.
Vse okrog nas je tvoje delo, Gospod.
Ustvaril si to spokojno naravo, v katero bom stopil danes.

Prosim, spremljaj me na poti po naših gorah,
naj bom delček te tvoje stvaritve.
Prosim, vodi moje noge na poti ,
da bom spoštoval drobno mravljo,
vsak kamen na poti, ki vodi do našega cilja.
Prosim, spremljaj moje roke,
da ne bodo trgale cvetja, ki cveti tebi v čast.
Prosim, vodi moje misli,
da bom v oporo in pomoč mojemu sopotniku.
Prosim, vodi in pripelji me,
da bom konec dneva zopet v varnem zavetju doma.

Naloga današnjega dne:

Ker spoštujem naravo, bom hodil po stezah, saj le tako ne bom uničeval cvetja,
ki raste ob poti.

Oče naš,...

Zdrava Marija,...

Angel Gospodov ...

Moli duhovnik ali animator :

Nebeški Oče, po angelu si nam oznanil učlovečenje svojega Sina. Posvečuj in
podpiraj nas s svojo milostjo in nas po njegovem trpljenju in križu pripelji k

slavi vstajenja. Po našem Gospodu Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, ki s teboj v občestvu Svetega Duha živi in kraljuje vekomaj. Amen.

Slava očetu,... ali blagoslov

2. Zgodba

Temu je treba narediti konec, tako ne gre več naprej

Taubi se je dvignil z straniščne školjke in si obrisal solze. Prvič je čutil težo lastnega bremena. Še enkrat se je pogledal v ogledalo. Kot, da se je nekaj v njemu premaknilo, ko je gledal svoj propadel obraz.

»Ne! Temu je treba naredit konc. Tko več ne gre naprej in tud ne sme it!«

Roka se mu je tresla, kot staremu kroniku in zato je zelo pazljivo vlekel britvico po licu. Pazil je, da se ne bi porezal, saj se je zdel sam sebi že brez tega dovolj iznakažen. Poleg tega pa se je spet v njem oglasil čut, da mora biti vsaj kolikor toliko normalen, pred drugimi ljudmi. Potem, ko je stopil iz banje, se je že počutil kot prerojen. Kot bi mu po žilah vrela neka nova energija in volja, da spet, kdo ve katerič že, začne živeti na novo - normalno. Niti pomislil ni v tem trenutku na to, kolikokrat je že poskusil, pa mu ni uspelo. Niti pomislil ni, kako bo sploh začel uresničevati normalno življenje. V tem trenutku je bil le spočit in dobre volje od kopeli in od preobrazbe lastnega obraza, ki ga je gledal v ogledalu.

Prav zadovoljno se je nasmehnil sam sebi, ko se je obril. V roke je vzel obleko Anjinega brata. Zdela se mu je krasna že zato, ker je bila nova in čista; in dišeča je ugotovil, ko je zakopal obraz vanjo. Oblekel se je in stopil iz kopalnice.

Stopil je v kuhinjo, kjer je Anja pripravljala mizo. Dvignila je pogled in se presenečeno zagledala vanj. Kar malo nerodno mu je bilo, ko so se njene oči tako zapičile vanj.

»Ej, to je pa čisto nekaj drugega. Takega Taubija pa jaz ne poznam. Sedi.«

Odmaknila mu je stol od mize. Kislo se je nasmehnil in všeč mu je bilo, da se spet nekdo ukvarja z njim.

Spomnil se je na podoben dogodek, ko je pred leti prišel živeti v neko hišo, kjer sta živeli le mati in njena hči, ki je bila Anjinih let. Obe

sta takrat na vse načine želeli le, da bi našel samega sebe. S hčerko sta postala zelo dobra prijatelja in lahko bi se zgodilo še kaj več, če ne bi bil tako nemočen, da bi se odrekel alkoholu in drogi. Takrat je lahko še nekaj časa prikrival, toda dolgo ni mogel. Obe sta trpeli zaradi tega, toda vseeno sta upali in zaupali, da se bo spremenil. Toda Taubi ni čutil niti potrebe, da bi sploh to poskušal. Preveč vseč mu je bilo, da je živel kot parazit, ne da bi karkoli naredil zase. Toda, tako se ni moglo več nadaljevati, postavili sta mu ultimat, da naj kaj naredi zase. In je tudi naredil! Pobral je svoje stvari in se vrnil na ulico.

Taubi je tiho sedel za mizo in opazoval Anjo, ki je sedela nasproti njega in se mu smehljala. Prijeten vonj juhe je začutil iz krožnika pred seboj. Sploh se ni spomnil, kdaj nazadnje je jedel toplo hrano tako za mizo, iz krožnika, v družbi in trezen. Vzel je žlico in se spet zagledal v Anjo. Opazoval jo je in se poskušal spomniti, od kod jo pozna. Toda, ni mu uspelo.

»Kdo s ti?«

»Anja.«

»Anja? ... Anja ... Nikol slišu. Odkod se midva sploh puznava?«

Anji je takoj postalo jasno, da se Taubi sploh ne spomni vseh dogodkov, ki jih je doživela z njim na ulici. Začudilo jo je in zmrazilo ob misli, da sploh nič ne ve in da še bogve koliko stvari, ki jih je počel, ni zaznal. To je bilo zanjo nekaj nerazumljivega. Toda, takoj ji je postalo jasno, da za ta trenutek ni niti najmanj pripravljen, da bi mu pripovedovala o njunih srečanjih.

»Večkrat sem te videla na ulici vsega izgubljenega. V srcu nisem imela miru. Nekaj mi je ves čas govorilo, da ti moram pomagati. Bala sem se te, toda želja, da ti pomagam je bila večja od strahu.«

Taubi jo je še vedno začudeno gledal. Nič mu ni bilo jasno. Anja zanj ni mogla biti nuna niti socialna delavka. Sicer pa socialni delavci ne rešujejo problemov na svojih domovih. Pa tudi, premlada in premalo izkušena je bila, da bi lahko bila profesionalni težak, ki se ukvarja z marginalci. Nikakor si ni mogel odgovoriti na ta vprašanja - kje je in zakaj.

»Ne razumem.«

Pokazala mu je z roko krožnik in se nasmehnila.

»Jej dokler je toplo.« (Tomaž Golob, Ponovno rojen, Pot iz pekla mamil, 39-40.)

BOŽJA BESEDA

Berilo (1 Mz 1,27-31a)

Berilo iz Prve Mojzesove knjige.

Bog je ustvaril človeka po svoji podobi, po Božji podobi ga je ustvaril, moškega in žensko je ustvaril. Bog ju je blagoslovil in Bog jima je rekel: "Bodita rodovitna in množita se, napolnita zemljo in si jo podvrzita; gospodujta ribam v morju in pticam na nebu ter vsem živalim, ki se gibljejo po zemlji!"

Bog je rekel: "Glejta, dajem vama vse zelenje s semenom, ki raste po vsej zemlji, in vse sadno drevje, katerega sadje nosi seme. Naj vama bo v hrano. Vsem živalim na zemlji, vsem pticam na nebu, vsemu, kar se giblje po zemlji in ima v sebi življenje, dajem v živež vse zelene rastline." Zgodilo se je tako. Bog je videl vse, kar je naredil, in glej, bilo je zelo dobro.

Evangelij: (Lk 6,43-45a; 13,6b-9)

Iz svetega evangelija po Luku.

Tedaj je Jezus spregovoril: "Ni dobrega drevesa, ki bi rodilo slab sad, in spet ne slabega drevesa, ki bi rodilo dober sad. Vsako drevo namreč spoznamo po njegovem sadu. Smokev ne obiramo s trnja in grozdja ne trgamo z robidovja. Dober človek prinaša iz dobrega zaklada svojega srca dobro, hudoben pa iz hudobnega húdo."

In povedal je tole priliko: "Nekdo je imel v svojem vinogradu zasajeno smokvo. Prišel je iskat sad na njej, pa ga ni našel. Rekel je svojemu vinogradniku: 'Glej, tri leta je že, kar hodim iskat sad na tej smokvi, pa ga ne najdem. Posekaj jo, čemú izčrpava zemljo?'

Ta pa mu je odgovoril: 'Gospod, pústi jo še letos, da jo okopljem in pognojim. Morda bo naposled obrodila sad; če pa ne, jo boš posekal.'"

INTONACIJA DNEVA

1. Jutranja molitev

Z današnjim jutrom so se zaprla vrata včerajšnjega dne,
odpirajo se nova.

Pogled v sobo me slepi.

Vsaka ura, vsaka minuta je zavita v tančico skrivnosti.

Ti veš.

Ti veš kakšna je moja pot.

Kljub temu pustiš, da se svobodno odločam.

Spremljaš me na vsakem koraku, a pustiš, da padem.

Zakaj, Gospod?

Je moja vera res tako šibka?

Verujem Gospod!

Zaupam!

A zakaj moja vera pred oviro vedno upade?

Prosim, pomagaj mi ob padcih ohraniti vero vate!

Prosim, pomagaj mi zaupati tvojemu načrtu!

Prosim, pomagaj moji slabotni veri!

Prosim, Gospod, pomnoži mojo vero!

Naloga današnjega dne:

Ker verujem v Boga in iz Evangelija črpam moč za vsakdanje življenje, bom danes v času kapljice poiskal prostorček, ki bo samo moj in bom zbran premišljeval besede, ki mi jih sporoča Gospod.

O Gospa moja,...

Angel Gospodov ...

Moli duhovnik ali animator :

Nebeški Oče, po angelu si nam oznanil učlovečenje svojega Sina. Posvečuj in podpiraj nas s svojo milostjo in nas po njegovem trpljenju in križu pripelji k

slavi vstajenja. Po našem Gospodu Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, ki s teboj v občestvu Svetega Duha živi in kraljuje vekomaj. Amen.

Slava očetu,... ali blagoslov

2. Zgodba

Verjameš v Boga? Verjameš v Ljubezen?

Anja je v bistvu je tako hotela pridobiti na času, saj se ji je kot ponavadi zgodilo, da ni vedela, kako bi govorila dalje. Ko je Taubi prišel jesti juho, je iskala besede.

»Vidiš Taubi, ko si se ti uničeval, si delal greh. To ni dobro. Grešil si zoper sebe in Boga ...«

Zaustavilo jo je, saj to ni bilo tisto, kar je hotela povedati. To ni bila njena pristna izjava.

Spet je zašla v neke variante, ki jih ni obvladala. Poleg tega pa se je tudi Taubi zazrl vanjo.

»Ti si verna?«

Kot, da jo je razorožil s tem vprašanjem. Toda tega ni hotela pokazati in je raje nadaljevala začeto.

»Ti nisi?«

»Sovražm cerku!«

»Toda Bog te ne sovraži. Najbrž se ne spomniš, ko sem ti na ulici vedno hotela nekaj povedati o ljubezni.« »Ne.«

»V Svetem pismu piše: Bog je namreč svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor veruje vanj ne pogubil, ampak živel večno življenje!«

»Ti vrjamš to!? Jst ne vrjamem u Buga.«

»Verjameš v Ljubezen?«

S tem vprašanjem kot, da ga je zadela z nožem. Žlica je ostala v krožniku in Taubi je globoko skionil glavo. Prestrašeno ga je pogledala, prepričana, da je v tem trenutku naredila napako, čeprav ni vedela točno kakšno. Taubi je stresel glavo, vstal in stopil k oknu. Zagledal se je ven, brez besed. Anja nu je nemirno sledila z očmi. Zal ji je bilo teh njenih besed. Vstala je in stopila za njim. Prijela ga je za ramo, stresel se je, kot bi se ga dotaknila elektrika. Prestrašeno je odmaknila roko.

Opazila je, da se bo zdaj, zdaj razjokal.

»Taubi ... «

»Ljubezn je mrtva. Zame ne ubstaja več. Bui sm zalublen. Normaln, da sm bui. Tista, du ktere sm čutu največo lubezen u žiulenu, je ni več. Umrļa je. Druga, u katero sm bui zalublen, sva šļa narazn, k sm bui u zaporu, sej tko ni mela nč ud mene. Še dons mi je žou zarad tega. S treto sm se pa poroču, pa je dva mesca po poroki nardila splau in šļa. Nj še zmer verjamem u lubezn? Ne. Lubezn je na pokopališču.«

Anjo so te besede močno pretresle. Kot bi s to spovedjo Taubi razložil opravičilo za svoje zgrešeno življenje. Toda Anja še ni točno dojela, da to ne more in ne sme biti izgovor za blodnjo. V tem trenutku je le čutila sočustvovanje. Težko ji je bilo in Taubi se ji je zasmil. Na srečo Taubi tega ni opazil.

»Oprosti, Taubi. Prosim, sedi nazaj.«

Vrnila sta se k mizi. Taubi je bil po svojih besedah tih in kot da se je zaprl vase. Anja je to več kot dobro čutila in hotela je nekako rešiti nastali položaj.

»Žal mi je, da se ti je to zgodilo. Toda ljubezen vseeno obstaja. Vseeno so ljudje, ki te imajo radi in želijo, da jih imaš tudi ti rad.«

»Ne vrjamem.«

»Vem, da je težko. Toda obstaja način, da to spet najdeš.«

Taubi se je ustrašil, saj je v njenih besedah začutil, da se je odločila, da ga reši ulice. Toda istočasno se je bal, da sue to zamislila tako, da ga bo peljala h starim, versko blaznim terciarkam. Poskusil je že tako življenje, ko so ga obkrožali verski fanatiki, prepričani, da so poslani na svet, da odrešijo ljudi, v bistvu pa s svojo vero še bolj ubijajo, kot osvobajajo in spreminjajo možgane drugih v robote njihove vere. V stvore brez misli, ki so živeli kot programirani avtomati. Komaj se jih je rešil in ni želel, da bi se spet vračal mednje ali njirn podobne.

»Ne misli, da me boš spravila v cerkev.«

»Ne, ne ... ha-ha-ha ... bodi brez skrbi. Obstaja nekaj drugega, kar verjamem, da ti bo pomagalo ... de boš želel, seveda.«

(Tomaž Golob, Ponovno rojen, Pot iz pekla mamil, 41-43.)

BOŽJA BESEDA

Berilo (1 Mz 12,1-5)

Berilo iz Prve Mojzesove knjige.

Gospod je rekel Abram: "Pojdi iz svoje dežele, iz svoje rodbine in iz hiše svojega očeta v deželo, ki ti jo bom pokazal. Iz tebe bom naredil velik narod, blagoslovil te bom in naredil tvoje ime veliko, da bo v blagoslov. Blagoslovil bom tiste, ki te bodo blagoslavljali, in preklel tiste, ki te bodo preklinjali, in v tebi bodo blagoslovljeni vsi rodovi zemlje." Abram je šel, kakor mu je naročil Gospod, in Lot je šel z njim. Ko je Abram odšel iz Harána, je bil star petinsedemdeset let. S seboj je vzel ženo Sarájo, bratovega sina Lota in vse premoženje, ki sta ga zbrala, in vse duše, ki sta jih pridobila v Haránu. Odšli so in se napotili proti kánaanski deželi.

Evangelij (Mt 17,14-20)

Iz svetega evangelija po Mateju

Ko so prišli k množici, je nekdo stopil k njemu, se vrgel pred njim na kolena in rekel: "Gospod, usmili se mojega sina! Božjasten je in hudo trpi. Večkrat pade v ogenj in večkrat v vodo. Privedel sem ga že k tvojim učencem, pa ga niso mogli ozdraviti."

Jezus je odvrnil: "O neverni in pokvarjeni rod! Do kdaj bom pri vas? Do kdaj vas bom prenašal? Privedite mi ga sem!"

Jezus mu je zapretil in demon je šel iz njega; deček pa je bil od tiste ure zdrav. Tedaj so se učenci približali Jezusu in mu na samem rekli: "Zakaj ga mi nismo mogli izgnati?" "Zato, ker imate malo vere," jim je dejal. "Resnično, povem vam: Če bi imeli vero kakor gorčično zrno, bi rekli tej gori: 'Prestavi se od tod tja!', in se bo prestavila in nič vam ne bo nemogoče."

DELO PO SKUPINAH

Namen

Namen današnjega dela je poglobiti naš odnos do Boga, razumeti in poživiti svojo vero v Jezusa Kristusa.

I. MOLITEV V SKUPINI

*Náš odnos do vere je velikokrat preveč mlačen,
ker mislimo, da mora biti človek, ki želi postati apostol,
veliko boljši od drugih, neke vrste nadčlovek,
ki ga je milost popolnoma dovršila.*

To ni res!

*Samarjanka je bila žena,
ki ni prav nič vzorno živela
in sleporojeni je bil revček,
ki je imel edino jezik dobro nabrušen!
Če hoče človek pričevati zate,
ni treba, da je »boljši od drugih«,
le čisto preprosto mora priznati,
da bi brez tebe bil-še slabši.*

Upati si mora reči:

»Kar sem, dolgujem Njemu!«

Upati si mora reči:

»Pridite, pripovedoval vam bom,

kaj je storil moji duši!«

Gospod, daj mi poguma,

da bom govoril o tebi!

(M. Francoise)

Misel

Bog je mrtev, s podpisom: Nietzsche.

Čez nekaj dni pa se pojavi poleg njega odgovor:

Nietzsche je mrtev, s podpisom: Bog.

I. ODNOS DO VERE

Navodila

Animator v skupini začne pogovor s spodnjimi vprašanji. Poleg so navedeni tudi že nekateri odgovori, ki so namenjeni animatorju, da bo lažje usmerjal pogovor. Za prvo in drugo točko animator lahko uporabi tri manjše plakate, na katerih ima napisano *dolgočasno* - *vznemirljivo*, *neresnično* - *resnično*, *brezzvezno* – *pomembno*. Na vprašanja se odgovarja posamezno, tako da vsak član skupine odgovor z besedo napiše na odgovarjajoči plakat in pod ustrezno besedo. Na koncu se ob plakatih pogovorimo.

Vprašanja

1. Povej oz. naštej (lahko jih napišeš na plakat, kot je predlagano zgoraj) nekaj najpogostnejših očitkov, ki ti jih vzbuja odnos do vere ... Razporedi jih v tri kategorije: dolgočasno, neresnično, brezzvezno!

Npr.:

- dolgočasno: stare mama, stare cerkvene pesmi ...
- neresnično: Cerkev kot institucija, krščanstvo zateženo, morala – delam vse, kar hočem
- brezzvezno: vera je danes »out«, časi so danes drugačni

2. Povej oz. naštej (napiši na plakat) nekaj pozitivnih izkušenj v odnosu do vere!

Npr.:

- vznemirljivo: izziv, kako postati boljši človek, želja po polnem življenju, to je avantura, ki ni prav nič dolgočasna;
- resnično: krščanstvo prodre globoko v resnico človeka;
- pomembno: je šansa za vsakega izmed nas, da se osvobodi sebičnosti in da odkrije pravo pot, ko se te dotakne Bog, gre za novo kvaliteto življenja.

II. VERA KOT NEMIRNO ISKANJE

1. Nariši pot svoje vere

Namen

Vprašati se, zakaj sploh Bog? Zakaj človek išče Boga? Ponazoriti pot svoje vere.

Navodila

Animator najprej prebere spodnji primer, nato pa nadaljuje z dejavnostjo, kot je opisana v nadaljevanju. Dejavnost je usmerjena v pogovor, ki ga animator usmerja s pomočjo vprašanj. Pri tem pogovoru naj duhovni voditelj prevzame aktivno vlogo.

Primer

Prisluhnimo modrosti puščavskih očetov:

*Učenec je šel k svojemu učitelju in mu reče: »Učitelj, želim najti Boga«. Učitelj se nasmehne. Ker pa je bilo zelo vroče, učitelj povabi mladeniča na kopanje v reki. Mladenič se vrže v vodo, prav tako stori tudi učitelj. Približa se mladeniču, ga zagrabi in z vso močjo drži pod vodo. Mladenič se je upiral nekaj trenutkov, dokler ga učitelj ni pustil priti na površje. Nato ga vpraša, kaj si je najbolj želel, ko je bil pod vodo. »Zraka«, mu odgovori učenec. »Ali prav tako hrepeniš po Bogu?« ga vpraša učitelj, »če hrepeniš po njem tako močno, boš zagotovo našel Boga. Toda, če v sebi nimaš tako žgoče žeje, ti prav nič ne koristijo ne tvoji napor in ne tvoje knjige. Ne boš zmoget najti vere, če ne hrepeniš po njej, kakor po zraku za dihanje.« (P. Gambini, *In cerca di autenticità*, Torino 2001, 70)*

Vera je nemirno iskanje. Človek je iskalec, ki v sebi čuti praznino srca. Išče, kako bi zapolnil to praznino. Sv. Avguštin to izrazi z besedami: »Nemirno je moje srce, Gospod, dokler se v tebi ne spočije«.

Dejavnost

Pred seboj imaš prazen list papirja. Predstavlja vse tvoje življenje. List papirja razdeliš na štiri kvadrate. V prvi kvadrat narišeš *samega sebe, kako si se srečal z vero oz. z Bogom*, ko si bil še otrok, ko si vstopil v dobo odraščanja in danes. V obliki simbolov narišeš stvari, osebe, dogodke, ki so pozitivno ali negativno povezani z doživljanjem in iskanjem tvoje vere. Uporabljaš lahko različne barve in tehnike.

V drugi kvadrat narišeš svoj *odnos do materialnih stvari*, kaj od tega, kar imaš oz. si dosegel te najbolj osrečuje. Osredotoči se samo na stvari (ne na osebe), na dosežke in dogodke. Ponazori tudi njihovo pomembnost v tvojem življenju. Koliko si se za stvari prizadeval, ali si jih v resnici zaslužil?

V tretji kvadrat upodobiš svoje dvome in preizkušnje, ki jih srečuješ na poti svoje vere predvsem v odnosu do ljudi: nevera, slabi zgledi, vprašanja, nova spoznanja, nasprotovanja, ... Upodobi svoj odnos do ljudi, ki te najbolj osrečujejo, ki so te najbolj razočarali.

V četrtem kvadratu pa predstaviš *svojo vero in svoj odnos do Boga v*

obliki različnih barv oz. risbe, ki že nakazuje tudi tvojo prihodnost.

Na koncu čez vse kvadrate narišeš pot svoje vere, ki gre lahko sem in tja, je širša in ožja ... itd., ki vodi tudi v prihodnost ...

Pogovor

Vaja zahteva temeljit pogovor. Pogovor najprej obsega kratko predstavitev poti naše vere. Predstavitve se lahko zelo zavleče, zato jo lahko naredimo po stopnjah.

1. Najprej vsak predstavi (na kratko), kakšna je pot njegove vere, ki je simbolično zajeta v zadnji točki zgoraj. Gre za kratek povzetek vsega, kar je narisal.

2. Animator po predstavitvi v skupini zastavi vprašanja, ki navedena spodaj. Prvo vprašanje (a) se nanaša na odnos do materialnih stvari, (v vaji smo ga ponazorili v drugem kvadratu), drugo vprašanje (b) se nanaša na odnos do ljudi (glej tretji kvadrat) in tretje vprašanje (c) obravnava odnos do Boga (glej četrti kvadrat). Animator vsako vprašanje zastavlja posebej, nato d. besedo članom skupine, ki na podlagi vaje povejo svoj odgovor (ni nujno, da na vsako vprašanje odgovarjajo vsi ... za vsako vprašanje jih lahko odgovarja nekaj). Ob koncu debate pri vsakem vprašanju animator za sklep lahko uporabi navedene primere.

Vprašanja

a) Ali so materialne dobrine dovolj za potešitev naših želja? (Pri vaji zgoraj glej drugi kvadrat)

Za zaključek pogovora o tem vprašanju: *Bernard Levin*, znani angleški kolumnist, je zapisal:

"Dežele kot je naša so polne ljudi, ki imajo vsa materialna udobja, ki si jih želijo, skupaj s takšnimi nematerialnimi darovi kot je srečna družina. In kljub temu živijo življenje tihega in na trenutke glasnega obupa, pri čemer ne razumejo ničesar, razen dejstva, da obstaja luknja znotraj njih. In ne glede na to, koliko hrane in pijače stresejo vanjo, s koliko avtomobili in televizorji jo skušajo zapolniti, s koliko dobro vzgojenimi otroci in uglednimi prijatelji paradirajo vzdolž njenih robov, ta praznina ...boli."

b) Človeški odnosi so mnogo več kot materialne dobrine. Toda ali so človeški odnosi vse?
(glej tretji kvadrat)

Za zaključek pogovora o tem vprašanju: *Freddie Mercury*: razvpiti

»frontman« rockovske skupine Queen, ki je leta 1992 umrl za posledicami okužbe z virusom HIV, je v svojem predzadnjem albumu *The miracle* prepeval: "Does anybody know what we are living for?" V zadnjem intervjuju prizna:

"Imaš lahko vse na svetu, pa si še vedno najbolj osamljen človek, in to je najbolj grenka vrsta osamljenosti. Uspeh mi je prinesel idolizacijo po vsem svetu in milijone funtov, toda onemogočil mi je, da bi imel eno stvar, ki jo vsi potrebujemo - *ljubeč, trajajoč odnos*."

Ljubeč odnos je za človeka kot zrak, ki ga diham - nujno potreben. Toda noben človeški odnos nas ne bo zadovoljil v celoti. Mnogo človeških odnosov je vse kaj drugega kot ljubeč odnos. Med ljudmi se vedno pojavljajo tudi nesoglasja, razpoke, ki včasih zadajajo celo globoke rane. Niti ne more biti človeški odnos vseskozi trajajoč, popolnoma nepretrgan.

c) Odnos z Bogom (glej četrti kvadrat)

Za zaključek pogovora: *Lev Nikolajevič Tolstoj*, slavni ruski pisatelj, je v knjigi *Izpoved* zapisal:

"Bilo je takrat, ko nisem imel še niti 50 let. Imel sem dobro, ljubečo ženo, pridne otroke, veliko posestvo... Znanci so me spoštovali, prijatelji so me cenili in lahko sem verjel, da je moje ime slavno. Poleg tega telesno in duševno nisem bil bolan, nasprotno, imel sem veliko telesno in duševno moč. In v tem stanju sem prišel do zaključka, da ne morem več živeti, in iz strahu pred smrtjo sem proti sebi uporabljal različne trike, zato, da si nisem vzel življenja. V celem svojem življenju nisem mogel najti niti enega razumnega smisla. Moja dela bodo pozabljena in jaz tudi. Zakaj potem ves ta napor?"

Tolstoj se sprašuje, kot se sprašuje vsak človek. Toda on je iskal. Mi pa smo izgubili celo voljo, da bi iskali. Spraševal se je: Kdo sem? Kdo sem? Odkod prihajam? Kam grem? Končno je na svoje presenečenje Tolstoj ugotovil, da znajo preprosti ruski kmečki ljudje odgovoriti na ta temeljna vprašanja skozi svojo krščansko vero. Spoznal je, da lahko najde odgovor samo v Bogu.

"Smisel lahko najdemo le v veri. Vera je poznati smisel življenja, zaradi katerega se človek ne uniči, ampak živi. Vera je življenjska

moč. On, Bog je to. Bog je življenje. Brez Njega ni mogoče živeti."

Ljudje smo ustvarjeni za to, da bi živeli v odnosu z Bogom. Brez tega odnosa nam bo nekje na dnu vedno nekaj manjkalo. Nekakšna lakota, bolečina, praznina, občutek, da nam nekaj manjka.

(Vprašanja in nekatere misli so povzete po tečaju *Alfa*, Skupnost Emanuel)

III. MOJ ODNOS DO JEZUSA KRISTUSA

1. Premišljevanje odlomka iz Sv. pisma

Kristjan je človek, ki gradi odnos z Jezusom Kristusom. S premišljevanjem tega odlomka bomo razmišljali, kakšen je naš odnos do Jezusa. Oblikujemo pare in jim razdelimo odlomek (fotokopije ali sv. pisma). Pari v pogovoru odgovarjajo na vprašanje: MOJ ODNOS DO JEZUSA KRISTUSA? V ozadju pustimo malo glasbe.

Jezus je pot k Očetu (Jn,1-14) /animator lahko izbere kak bolj primeren odlomek/

»Vaše srce naj se ne vznemirja. Verujete v Boga, tudi vame verujte! V hiši mojega Očeta je veliko bivališč. Če bi ne bilo tako, ali bi vam rekel: Odhajam, da vam pripravim prostor? Ko odidem in vam pripravim prostor, bom spet prišel in vas vzel k sebi, da boste tudi vi tam, kjer sem jaz. In kamor jaz grem, poznate pot.«

Tomaž mu je rekel: »Gospod, ne vemo, kam greš. Kako bi mogli poznati pot?«

Jezus mu je dejal: »Jaz sem pot, resnica in življenje. Nihče ne pride k Očetu drugače kot po meni.

Če ste spoznali mene, boste spoznali tudi mojega Očeta. Od zdaj ga poznate in videli ste ga.«

Filip mu je rekel: »Gospod, pokaži nam Očeta in zadosti nam bo.«

Jezus mu je dejal: »Filip, toliko časa sem med vami in me nisi spoznal? Kdor je videl mene, je videl Očeta. Kako moreš ti reči: »Pokaži nam Očeta.« Mar ne veruješ, da sem jaz v Očetu in Oče v meni? Besed, ki vam jih govorim, ne govorim sam od sebe; ampak Oče, ki ostaja v meni, opravlja svoja dela. Verujte mi, da sem jaz v Očetu in Oče v meni; če pa tega ne verujete, verujte zaradi del samih. Resnično, resnično, povem vam: Kdor veruje vame, bo dela,

ki jih jaz opravljam, tudi sam opravljal, in še večja kot ta bo opravljal, ker grem jaz k Očetu. 13 Kar koli boste prosili v mojem imenu, bom storil, da bo Oče poveljčan v Sinu. Če me boste kaj prosili v mojem imenu, bom jaz to storil.«

Pogovor

Jezus je pot, resnica in življenje

Jezus je sam o sebi dejal: "Jaz sem POT, RESNICA in ŽIVLJENJE."

"Jaz sem pot." Jezus je pot do Očeta, pot, ki edina lahko zapolni praznino v duši. Učil nas vstopati v odnos z Bogom Očetom, po njem se lahko zgledujemo, ker je bil človek kot mi. Po Jezusu najbolj popolno vstopamo v ta odnos (prim. Oče naš).

Jezus pravi: *"Jaz sem resnica."* Jezusu moramo verjeti. Zato je pomembno osebno srečanje z Jezusom Kristusom.

"Jaz sem življenje." Z Jezusom bo tudi naše življenja postalo bolj polno. Z njim bomo živeli večno.

IV. MOJ ODNOS DO DRUGIH VERSTEV

Bog se razodeva kot Stvarnik. Nekdo je moral biti na začetku vsega, kar obstaja. Mnoga verstva iščejo pot do tega Stvarnika, preko svoje notranje izkušnje ter preko sveta okrog nas.

Kdo je Bog in kakšen je?

Stara zaveza nam pove, da je tudi tisti, ki je človeka ustvaril in bil nad svojim delom zelo zadovoljen: »In glej, bilo je prav dobro« (1 Mz). Je tisti, ki *želi stopati s človekom v osebni odnos* (preroki), ni Nekdo oddaljen in nedostopen.

Toda v čem je krščanstvo drugačno do drugih verstev? V čem se torej krščanstvo razlikuje od vseh njih, v čem je njegova posebnost, zakaj si upamo v veri reči, da je v krščanstvu vsa resnica, drugod pa zrna resnice? Odgovor je preprost: Jezus Kristus. Odgovor nam nakazuje prolog v Janezov evangelij: »Boga ni nikoli nihče videl. Edinorojeni Sin, ki biva v Očetovem naročju, On je razložil« (Jn 1,18). Kristjani verujemo, da je Jezus središče časov, ker ta človek ni bil le človek ali prerok, ampak Božji Sin, Učlovečeni Bog.

V. DUHOVNO VODSTVO - MOJA POT V VERI

Pogovor o duhovnem vodstvu in spremljanju

Animator se v skupini lahko pogovarja tudi o duhovnem voditelju, ki je spremljevalec naše rasti v veri. Iz izkušenj vemo, da je dober duhovni voditelj velikokrat prava redkost ...

Navodila

Pogovor o duhovnem voditelju lahko izvede na način drsečega lista (tehnika drsečega prta). Animator pripravi več listov. Na vrh vsakega lista napiše vprašanje. Liste z vprašanji razdeli med nekatere udeležence (število listov je lahko manjše od števila udeležencev). Vključeni udeleženci odgovor na vprašanje napišejo na list. Nato list podajo naprej ... Tako listi z vprašanji drsijo od enega do drugega in ko na vsa vprašanja vsi odgovorijo, liste zberemo skupaj, preberemo odgovore in se o njih pogovorimo.

Prilagamo nekaj vprašanj, vendar je animator povabljen, da sestavi svoja, izvirna in zanimiva vprašanja.

- * Ali imaš duhovnega voditelja? Zakaj da oz. zakaj ne?
- * Se ti zdi, da lahko sam plavaš proti toku?
- * Kaj misliš o Jezusu, kako je spremljal svoje učence? Jih je učil, razlagal, bil za zgled?
- * Kako to, da je tako težko najti duhovnega voditelja?
- * Ali se ti zdi, da je duhovni spremljevalec lahko samo duhovnik oz. spovednik?
- * O čem bi se ti pogovarjal pri duhovnem pogovoru?
- * Ali se ti zdi, da mnogi duhovniki nimajo časa za duhovno vodstvo?
- * Kakšne lastnosti naj ima duhovni voditelj, ki si ga želiš?
- * Te je strah, da bi se v vsem komu zaupal?
- * Poznaš koga, ki bi te lahko spremljal oz. bi se mu lahko zaupal?

ZAKLJUČNA MOLITEV

Nekega dne se je nekdo približal Jezusu in mu rekel: »Učenik, vsi vemo, da prihajaš od Boga in učiš življenje po resnici. Vendar pa mi tisti, ki hodijo za teboj, tisti, ki se imenujejo apostoli, niso prav nič všeč. Opazil sem, da se ne razlikujejo dosti od drugih ljudi. Pred kratkim sem se z enim od njih sprl. Razen tega vsi vedo, da niso ravno najbolj ljubeči med sabo in da se ne

strinjajo vedno v vsem. Eden izmed njih ima celo opravka z umazanimi posli... Zato naj te pošteno vprašam: ali sem lahko eden od tvojih, čeprav nimam s tvojimi tako imenovanimi apostoli nič skupnega? Rad bi ti sledil in bil kristjan, vendar bi to bil brez skupnosti, brez Cerkve, brez teh apostolov!«

Jezus ga je prijazno poslušal in pozorno pogledal. »Poslušaj,« je rekel, »povedal ti bom zgodbo:

Nekoč je nekaj ljudi sedlo skupaj, da bi malo poklepetali. Preden se je znočilo, so pripravili lepo grmado in ko se je znočilo, so jo prižgali. Sedeli so tesno drug ob drugem in se greli. Eden izmed njih se je nenadoma odločil, da ne bo ostal z njimi, ampak bo šel stran, v samoto. Z ognja je vzel goreče poleno in se usedel daleč proč od ostalih. Poleno je sprva lepo svetilo in grelo. Vendar to ni dolgo trajalo, moč polena je bila vedno manjša, dokler ni ugasnilo. Človeka, ki je sedel tam, je pokrila tema in zajel ga je mraz noči. Nekaj trenutkov je razmišljal, potem pa je vstal, vzel poleno in ga ponovno odnesel k ognju, ki so ga kurili njegovi prijatelji. Les se je takoj spet vnel in v plamenu zažarel. Človek je ponovno sedel v krog med ostale. Ogrel se je, plameni ognja pa so osvetlili njegov obraz.«

Z nasmeškom na ustnicah je Jezus dodal: »Kdor hodi z mano, je blizu ognja in je skupaj z mojimi prijatelji. Kajti jaz sem prišel, da bi prinesel ogenj na svet, in tisto, kar si najbolj želim, je, da bi se vnel.«

Prav to je Cerkev: zagotovilo, da smo blizu ognja.

Petek – S TEBOJ ... V ODNOSU DO VSAKDANJEGA ŽIVLJENJA

INTONACIJA DNEVA

1. Jutranja molitev

Gospod Bog,
ti si spoznal, kako je, če si drugačen...
Včasih je težko,
če se ne obnašamo kot večina,
tudi kadar vemo, da ravna napačno.
Biti moramo močni in pogumni.

Toda nekdo mora biti prvi,
ki se spreobrne.

Pomagaj vsakemu izmed nas, Gospod,
da bomo v svojem vsakdanjem življenju pogumni,
da se bomo držali tega, kar je dobro, pošteno in pravilno
in bomo bleščeč vzor,
tako, da bodo drugi želeli slediti našemu zgledu.

(Carol Watson)

Naloga današnjega dne:

Ker želim biti vzor vsem ljudem, se bom v tišini in molitvi pripravljaj na pogovor, spoved, ter bom v času čaščenja križa spoštoval navodila animatorjev.

Angel Gospodov,...

Moli duhovnik ali animator :

Nebeški Oče, po angelu si nam oznanil učlovečenje svojega Sina. Posvečuj in podpiraj nas s svojo milostjo in nas po njegovem trpljenju in križu pripelji k slavi vstajenja. Po našem Gospodu Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, ki s teboj v občestvu Svetega Duha živi in kraljuje vekomaj. Amen.

Slava očetu,... ali blagoslov

2. Zgodba

Hočem biti človek pa pika

Taubi je prišel na kratek obisk. Sestra ga je povabila na poseben večer. Šla sta v jazz klub na koncert. Kozarec buteljčnega vina za sestro in pivo za brata. Ko sta bila postrežena, sta si nazdravila.

»Taubi, tebi, ki si se vrnil med žive.«

»Sestrca, ti, ki si še zmer živa.«

Zasmejala sta se in odpila požirek. Taubi si je prižgal cigareto in se zagledal v orkester na odru. Sestra pa je imela polno vprašanj, ki so se porajale v njej in jih je morala vprašati.

»Bratec ...« »Ja?«

»Sta srečna z Anjo?«

»Normaln. Zalublena sva.«

»To ... to je tista prava ljubezen?! Ali avantura?«

Taubi je naredil požirek piva, kot bi si hotel navlažiti usta, ker bo sledil njegov monolog. Zagledal se je v sestro in v orkester na odru.

»Vem, zaupanje je težk dubit nazaj. Ne morm zahtevati, da mi verjamete, sam trudem se lohk, da vam dukažem, da hočm bit spet normaln.«

»Oprosti, Taubi. Prosim, nisem mislila tako.«

Prijela ga je za dlan in ga žalostno pogledala. Taubi pa je zamahnil z drugo roko.

»Prosm jest tebe. Ne se mi opravičevati. Čist razumem tvoj dvom. Sej je normaln. Tolkrat, kukr sm jest izigrou je še sploh čudež, da me hočte puznat. Sam, zdej morm uspet. Veš, de zdej ne uspem, ne bom nikol.«

»Taubi, tvoja sestra sem. In to je nekaj. Rada bi ti stala ob strani in ti tudi stojim. Rada bi nekaj naredila zate, ko prideš iz komune. Samo strah me je in to moram premagati.«

Taubijev pogled je bil čist, normalen. Bil je vreden zaupanja. Ko ga je opazovala, je videla spremembo. Takega kot je bil zdaj ni poznala. Prej je bil vedno, zadeto zasanjen, vedno je blodil s svojimi besedami. Zdaj pa je bil na mestu. Kot človek, ki ve kaj hoče in bo to tudi naredil. Dal ji je to vedeti in veselilo jo je.

»Prosm te, nej te ne bo strah. Jest vem, da bom rabu tvojo pumoč in od staršev in od Anje, sej jest sam tko nč nimam. Sam ... zaupanje, to

je stvar, ki je edina, ki jo bom rabu ud vs. Use ostalo bo šlo. Tko, al pa drgač. Hočm bit člouk in bom člouk. Pika.«

Verjela mu je. Dovolj prepričljivo je povedal, da mu je lahko zaupala. To pa je bilo tudi vse, kar je pričakovala od svojega brata v teh dneh. Najprej se je bala, ni mu želela prati možgani, saj je Taubi rad vzkipel. Tokrat ni. Tudi to je bila novost, ki je samo potrjevala, da komuna opravlja svoje poslanstvo in da se je je Taubi resno lotil.

Predala sta se glasbi. Sestra ni hotela več nadaljevati pogovora.

Zagledala se je za trenutek v brata. Opazovala je, kako se je predal glasbi, zaprl oči in s prsti udarjal ritem po mizi.

»Ni mi jasno Taubi, kako tako ortodoksni punker kot ti, lahko posluša jazz ... in še uživa?«

Taubi se je zazrl vanjo in ji vrnil smeh.

»Časi se spreminjajo, ta mala. Zdej vlada demokracija. Tut u glasbi. Noben ti ne bo več težil, de puslušaš več različnih glasb, istočasno. Štekaš?!«

Tak brat ji je bil všeč. Njegov humor in normalne oči. Takega si je vedno želela in zdaj je le upala, da bo tak tudi ostal.

(Tomaž Golob, Ponovno rojen, Pot iz pekla mamil, 161).

BOŽJA BESEDA

Berilo (Prg 1,1.4; 15,1-2.4.12-18.22.28-29)

Berilo iz knjige Pregovorov

Pregovori Salomona, sina Davidovega, kralja Izraelovega:
da bi dajali preprostim previdnost,
mladeniču znanje in preudarnost.

Mil odgovor pomirja togoto, žaljiva beseda pa zbuja jezo.
Jezik modrih podarja spoznanje, usta norcev izlivajo bedaštvo.
Zdravje jezika je drevo življenja, napaka v njem je rana v duhu.
Posmehljivec ne mara tega, ki ga opominja, zato ne hodi k modrim.
Veselo srce jasni obraz, v ranjenem srcu je duša potrta.
Srce razumnega išče spoznanje, usta norcev mulijo bedaštvo.
Potrtemu so vsi dnevi žalostni, veselo srce pa ima stalno gostijo.

Boljše je uboštvo v strahu Gospodovem kakor veliko bogastvo v pehanju. Boljša je zelenjavna jed, kjer je ljubezen, kakor pitan vol, kjer je sovraštvo. Jezljiv človek izzove prepir, potrpežljivi pa pomiri spor. Kjer ni posvetovanja, se načrti izjalovijo, kjer je veliko svetovalcev, se uresničijo. Srce pravičnega premisli, preden odgovori, usta krivičnih točijo hudobije. Gospod je daleč od krivičnih, sliši pa molitev pravičnih.

Evangelij (Mt 18, 23-35)

Iz svetega evangelija po Mateju.

Tedaj je Jezus spregovoril: Nebeško kraljestvo je podobno kralju, ki je hotel napraviti račun s svojimi služabniki.

Ko je začel računati, so mu privedli nekoga, ki mu je bil dolžan deset tisoč talentov.

Ker ni imel s čim povrniti, je njegov gospodar ukazal prodati njega, njegovo ženo, otroke in vse, kar je imel, ter poravnati dolg.

Služabnik je tedaj padel predenj in ga prosil: 'Potrpi z menoj in vse ti povrnem.'

Gospodar tega služabnika se ga je usmilil, oprostil ga je in mu dolg odpustil.

Ko pa je služabnik šel ven, je srečal enega svojih soslужabnikov, ki mu je bil dolžan sto denarijev. Zgrabil ga je, ga davil in rekel: 'Vrni, kar si dolžan!'

Ta je padel predenj in ga prosil: 'Potrpi z menoj in ti povrnem.'

Oni pa ni hotel, ampak je šel in ga vrgel v ječo, dokler mu ne bi povrnil dolga.

Ko so njegovi tovariši videli, kaj se je zgodilo, so se zelo razžalostili in šli svojemu gospodarju podrobno povedat, kaj se je zgodilo.

Tedaj ga je gospodar poklical k sebi in mu rekel: 'Hudobni služabnik! Ves dolg sem ti odpustil, ker si me prosil. Ali nisi bil tudi ti dolžan usmiliti se svojega soslужabnika, kakor sem se jaz usmilil tebe?'

In njegov gospodar se je razjezil in ga izročil mučiteljem, dokler mu ne bi povrnil vsega dolga.

Tako bo tudi moj nebeški Oče storil z vami, če vsak iz srca ne odpusti svojemu bratu.

DELO PO SKUPINAH

Namen

Doživetja in spoznanja povezati z našim vsakdanjim življenjem ... zato narediti načrt življenja

I. MOLITEV V SKUPINI

*Življenje je potovanje.
Vsak dan je nov izziv.
Na cilj dospemo korak za korakom.
Če je vsak korak lep in občudovanja vreden,
bo tako tudi življenje.
Tako ne boste nikoli med tistimi,
ki pridejo do trenutka smrti,
ne da bi sploh živeli.*

*Ne dovolite si, da bi karkoli prezrli.
Ne glejte mimo drugih, glejte jim v oči.
Ne govorite svojim prijateljem, ampak se pogovarjajte z njimi.
Ne objemajte telesa, objemite osebo.
Storite to zdaj.
Občutke, spodbude, želje, čustva, ideje, srečanja...
vse skrbno čuvajte, ničesar ne zavržite.
Kajti nekega dne boste spoznali,
kako veliko in nezamenljivi so bili.*

*Vsak dan se naučite nekaj novega o sebi in o drugih.
Vsak dan se zavedajte lepih stvari,
ki jih je v svetu ogromno.
In ne dopustite, da vas prepričajo o nasprotnem.*

*Opazujte rože.
Opazujte ptice.
Prisluhnite vetru.*

Vse te delite z drugimi.

II. NAČRT MOJEGA ŽIVLJENJA

Namen

Preko konkretnega načrta uresničiti spoznanja, do katerih sem se dokopal na letošnji Uskovnici.

Navodila

Animator razdeli liste in pisala vsem članom skupine. Delo bo osebno, zato naj se člani skupine razporedijo po prostoru, tako da drug drugega ne bodo motili. Animator nato opozori skupino, da bomo delali načrt svojega življenja, zato naj se vsak čimbolj potruži. Ko so vsi pripravljeni, lahko začne z navodili, ki jih pripoveduje postopoma, tako kot so napisana, točko za točko. Naj ne hiti ali vleče preveč, temveč naj sledi srednjemu ritmu skupine. Pri tretji stopnji razdeli razpredelnico (fotokopije) ali pa si jo udeleženci sami prerišejo.

Prva stopnja: Ocena mojega življenja

1. Poskušaj ugotoviti, kakšen način (stil) življenja živiš! Kakšen je tvoj odnos do samega sebe, do dela, študija, do vsega, kar te pogojuje ... Napiši!

2. Poskušaj ugotoviti, na katere osebe si najbolj navezan. Katere osebe te najbolj zaznamujejo? Kakšen je tvoj odnos do sočloveka? Kako navezuješ odnose z ljudmi? Kako jih vzdržuješ? Kje največkrat narediš napako?

3. Pomisli, s katero skupino preživiš največ časa in pomembnih trenutkov. Lahko je to družina, krog prijateljev (zapiši jih z imeni), sošolci iz razreda oz. letnika, skupina v župniji, športna skupina ...

4. Kakšno je tvoje stanje glede vere? Molitev? Dobra dela? Zapovedi? Božja Beseda?

Druga stopnja: Kaj želim oz. hočem

V tej drugi stopnji izhajaj iz izkušnje, ki si jo doživeli letos na Uskovnici in poskušaj ugotoviti čimveč svojih želja, zapiši te svoje želje.

1. Kakšen želiš biti v odnosu od sebe in do življenja. O čem sanjaš? Kaj je tvoja vizija?

2. Tvoj odnos do drugih, do najbližjih, do skupine. Kaj hočeš doseči, kaj si želiš? Kakšen odnos želiš zgraditi?

3. Kaj si želiš v odnosu do Boga? Kaj želiš glede svoje vere?

Tretja stopnja: Moj načrt za prihodnost

Čaka me najpomembnejše delo: načrt za prihodnost. Postavil si bom nekaj ciljev. Cilj morajo biti zelo konkretni, realni, uresničljivi in preverljivi.

Ko načrtuješ cilj, bodi iskren do sebe. Potrudi se in ne daj se zavesti skušnjavi, da se ne da nič spremeniti v življenju. Pomembno je, da se želiš spremeniti, da imaš voljo, še pomembneje pa je, da si postaviš cilj, da boš te spremembe pri sebi res dosegel.

Najprej poskušaj določiti, kaj hočeš spremeniti:

1. Zapiši, kaj bi spremenil v odnosu do samega sebe, do okolice, študija, dela ... do vsega, kar te v življenju nujno pogojuje.

2. Ugotovi, kaj moraš spremeniti za bolj kvalitetne odnose do ljudi, s katerimi si najbolj povezan.

3. Katere spremembe so potrebne v odnosu do skupine (...), kjer preživiš največ časa?

4. Kako bi rad spremenil v odnosu do vere, do Boga?

Sedaj si oblikuj nekaj glavnih ciljev:

1. Napiši nekaj ciljev, ki jih želiš doseči v odnosu do sebe, do drugih, do skupine in do vere.

Oblikovanje cilja: loči različna področja: odnos do sebe, odnos do fanta/punce, odnos do skupine, odnos do Boga (moja vera). Za vsako področje ugotovi, katero spremembo si želiš, kaj bi dosegel. Vse te spremembe pretresi, premisli in ovrednoti in jih poveži (oblikuj) v en skupen cilj.

2. Pod cilji napiši tudi, kako boš te cilje dosegel. Pomembna je strategija. Poti je verjetno več, kako boš nek cilj dosegel. Začrtaj si, po kateri poti se boš usmeril.

Svoje želje, strategije in cilje lahko vpišeš v razpredelnico:

Načrt mojega življenja	Želje (možnosti)	Kaj spremeniti (ugotovitve)	Cilj (kaj želim doseči)	Strategija (kako)
1. Jaz, stvari, dogodki				
2. Bližnji, fant, punca, prijatelj				

3. Skupina				
4. Vera, Boga				
5.				

III. KOMUNIKACIJSKE VAJE IN IGRE ZAUPANJA

1. Kako drugemu pokažemo zaupanje

Namen igre

V vsakdanjem življenju smo poklicani, da nenehno zaupamo drug drugemu. Naša družba postaja vedno bolj soodvisna. V prednosti smo, če se zavestno naučimo zaupati drugemu, tako so tudi naši odnosi bolj zreli. Boj, ko se zavedamo odnosov, bolje zaznavamo, kako zaupati drugemu. Igra nas uči, kako zaupati drugemu in koliko sem jaz vreden zaupanja drugih.

Navodila

Spontano se razdelimo po parih. Enemu v paru zavežemo oči, drugi pa ga 30 min. vodi okrog. Med vodenjem naj mu omogoči naslednje izkušnje: naj se dotakne debla, grmovja, trave ... naj nekaj časa hodi sam, naj zaznava različne parfume, neznano hrano, lahko pleše, teče ... Po 30 minutah si par zamenja vloge in se igra ponovi. (Čas lahko tudi skrajšamo, npr.: vsak vodi drugega 15 min.)

Pozor

- Nujno je, da ima tisti, ki vodi zdrav kriterij. Če o tem nismo prepričani, je bolje, da igre ne izvajamo. Absolutno je prepovedana kakršna koli šala.
- Nujno je vnaprej pripraviti bombone, čokolado, koščke kruha, očiščeno zelenjavo, sadje ...
- Rutica za oči mora biti pripravna in nepropustna.

- Se ne pogovarjate. Pomagajte mu, da začuti, kje je stopnica, položite mu roke na grm, hrano mu dajte v roke .. vse to delajte v tišini.

Vprašanja za zaključek

- Kaj sem občutil kot voditelj drugega?
- Kaj sem občutil, ko sem ga vodil preko različnih izkušenj, ko mi je moral zaupati?
- Kaj sem občutil, ko nisem ničesar videl, ko sem bil odvisen od drugega?
- V katerem trenutku sem se najbolj bal? Česa me je bilo strah? Kaj sem misli o tistem, ki me je vodil?
- Katero pozitivno čustvo sem občutil?
- Kaj sem novega spoznal o sebi preko igre?

(Prirejeno iz knjige *Scuola per gli animatori*, Torino 2003)

2. Vaja za medsebojno obogatitev

V skupini si izberi partnerja, ki mu lahko zaupaš. (Voditelj gre v par z udeležencem, ki je bolj sam oz. bolj boječ ali ima veliko problemov.) V parih se pogovorimo o občutkih tega tedna:

- ali sem zadovoljen sam s sabo?
- ali sem zadovoljen z drugimi, ki so ob meni?
- ali sem zadovoljen s skupino?
- kaj sem novega spoznal odkril?
- kaj me je motilo?
- kaj bom o tega tedna odnesel?
- kako bom unovčil ta teden za mojo osebno in duhovno rast?
- kaj pa moje konkretno življenje v dolini?
- sem že naredil kak sklep?

Za sklep te vaje se vsi dobimo skupaj. Vsak naj v enem stavku pove, na kakšen način bo prenesel uskovniška doživetja (pozitivna in negativna) v svoje življenje.

ZAKLJUČNA MOLITEV (že kot priprava na spoved)

*Gospod, vsakokrat, ko grem k spovedi,
mi upada pogum.
Ne, ker bi od prejšnje spovedi koga ubil ali okradel,
ampak preprosto zato, ker sem ostal tak kot sem bil.
Ob izpraševanju vesti prihajajo na dan
sami »standardni« grehi, ki se jih prizadevam odpraviti,
od spovedi do spovedi, iz leta v leto.
Moja spoved bi se lahko glasila takole:
»Grešil sem prav tako kot pred štirimi tedni,
štirimi meseci, štirimi leti.
To me spravlja v slabo voljo,
jezen sem nase.«
Gotovo je dobro, da sem zaradi svojih napak nevoljen.
Moje kesanje pa je največkrat le nevolja nad mojo ohlapnostjo,
kajti moj ponos, moje sočutje sta prizadeta.
Te žalosti ne bom mogel prenašati dolgo,
kajti jemlje mi pogum.
Prišepetava mi: »Saj se ne splača boriti!«
Gospod, morda pa ne bi smel vrtati po duši
in iskati predvsem svoje »standardne« grehe.
Morda se za tem skriva neki drugi greh-napuh,
ki tvoji milosti zapira pot v moje srce.
Gospod, spremeni že to mojo nevoljo nad seboj
v tisto pravo osramočenost pred teboj,
ki bo razbila moj napuh, ki me bo napravila sposobnega za kesanje,
ki me bo spet odprla za tvojo milost...
Kajti tvoji načrti se ne bodo uresničili sami od sebe,
zanj se moram boriti, tudi z ranami, tudi po porazih.*

*Gospod, daj, da me zadnji dan mojega življenja
ne najde kot človeka, ki se je nehal boriti, ki je podpisal predajo.
Če me že ne najde kot zmagovalca, naj me najde vsaj kot borilca.*

INTONACIJA DNEVA

Jutranja molitev pri mizah

Zgodba se je končala in z njo se končuje še en Uskovniški teden.

V srcu čutim tesnobo- slovo bo težko.

Spomnim se nasmeha za dobro jutro ob prejemu pisma,

pohoda, po Vogarskih poteh,

veselih večerov, polnih smeha in pesmi,

kapljice, kjer sem odkrival nove smernice svojega življenja.

Spomnim se pogovorov o življenju, ...

o odnosih v družini, med prijatelji, s fantom, z dekletom,...

o mojem odnosu do Boga, do vere,...

o mojih spoznanjih in željah,...

Čez nekaj trenutkov se bomo še zadnjič srečali v skupini,

kjer smo delili svoja občutja, misli in se bogatili ob skupni molitvi.

Nikdar več ne bo tako!

Sedaj se vračam v dolino z lepimi spomini, bogatejši novih spoznanj, poln vedrine in optimizma.

Srečen sem, da bom lahko delil delček tega tedna s prijatelji, tistimi, ki so ostali doma, z domačimi, ...

Srečen sem, ker vem, da tu spletene prijateljske vezi nikdar ne tonejo v pozabo,

ampak se ob vsakem srečanju še poglobijo.

Gospod, prosim za varno in srečno vrnitev v dolino!

Gospod, hvala za vsakogar, ki sem ga spoznal tu na Uskovnici!

Gospod, hvala!

Naloga današnjega dne:

V nekaj trenutkih tišine, se spomnim na nalogo, ki si jo bom prizadeval izpolnjevati, ko se vrnem v dolino.

O Gospa moja,....

Angel Gospodov ...

Moli duhovnik ali animator :

Nebeški Oče, po angelu si nam oznanil učlovečenje svojega Sina. Posvečuj in podpiraj nas s svojo milostjo in nas po njegovem trpljenju in križu pripelji k slavi vstajenja. Po našem Gospodu Jezusu Kristusu, tvojem Sinu, ki s teboj v občestvu Svetega Duha živi in kraljuje vekomaj. Amen.

Slava očetu,... ali blagoslov

DELO PO SKUPINAH

V skupini bomo pregledali celotni teden. Najprej bomo prebrali še zadnji del zgodbe, nato pa bomo naredili vrednotenje (evalvacijo).

1. Zgodba (ob skupni refleksiji v skupini)

Vedel je, da del njega ostaja tu

Prišel je tudi dokončni trenutek slovesa. Don Pierino je poklical vse, ki so končali program, da pridejo na oder. Vsakega posebej je objel, poljubil in mu rekel kaj za slovo. Tudi Taubi je stopil k njemu. Don Pierino se je sicer smejal, toda Taubi je vedel, da mu je težko, Svoje otroke spušča ven, v svet življenja.

Taubi je bil brez besed. Pokleknil je, Don Pierino pa ga je blagoslovil, ga dvignil in še enkrat objel. Dal mu je očetovsko, ljubečo klofuto, kakršno je znal dati le on. Taubi je stopil naprej in izginil v množici tistih, ki so zaključili program. Solze so mu tekale. Pa ne le njemu, temveč vsem okoli njega. Zdaj šele je spoznal, kako težko je slovo v komuni. Zdaj je vedel, kakšen dom mu je bila komuna. Toda, mora naprej. To je dobro vedel. Mora domov in se soočiti z življenjem zunaj, ne mora vedno ostati v komuni. Če bi ostal za vedno tu, ne bi s tem naredil nič. Pokazal bi le svojo nemoč, da ni sposoben skrbeti zase in svojo svobodo. Tako pa ... zdaj gre domov, k Anji in Aljoši.

Odhod avtobusa je prišel prehitro. Še zadnjič se je poslovil od prijateljev in znancev, ki so ostali v komuni. Usedel se je na svoj sedež in se zagledal v naselje. Vedel je, da del njega ostaja tu. Za vedno bo ostal. Tu se je začelo njegovo novo življenje in tu je spoznal prijatelje, ki

jih ne bo nikoli več izgubil. Avtobus je odpeljal, on pa je nemo gledal, kako postajajo luči v naselju vse manjše, le še svetlobne pike, dokler tudi te niso izginile.

Vračal se je domov, dokončno. Ves čas je nemo zrl skozi okno. Misli pa je prepustil, da so mu blodile, kamor so same hotele. Ni jih usmerjal.

1. Vrednotenje (evalvacija) – Torta

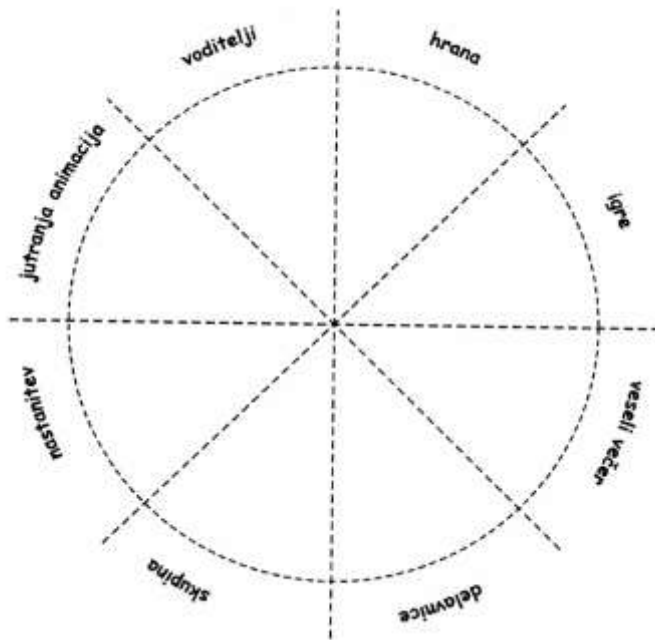
Namen

Hitro ovrednotenje našega skupnega bivanja.

Navodila

Torto narišete na velik plakat, na katerem bo vsa skupina ovrednotila. Vsak udeleženec si izmisli nek znak (npr. *) in ga vpiše v vsak izsek kroga tako blizu centru kot ocenjuje, da so bile uspešne v izseku zapisane dejavnosti. Udeleženec uporablja vedno isti znak v vsakem izseku kroga. Znaki, ki si jih bodo udeleženci izbrali, se morajo med seboj razlikovati. Kaj boste kot voditelj vpisali v posamezne izseke kroga, je odvisno od tega, kaj želite izvedeti od udeležencev.

Ko bodo vsi udeleženci narisali svoje znake, se bo iz gostote zbranih znakov videlo, katere dejavnosti so bile najbolj uspešne.

SPOKORNO BOGOSLUŽJE

Pesem: Vsak dan/str. 242/

Hodimo v šolo, se učimo, se ukvarjamo z računalnikom, gledamo TV, gremo na sprehod, se potepamo, norimo, igramo, se dolgočasimo... Usmerjajo nas starši, šola, reklama, tok življenja. Ne znamo se ustaviti, razmisliti o samem sebi, o svojem življenju...

Hitimo, pa ne vemo kam, zakaj, čemu...

Ti trenutki bodo namenjeni temu, da se ustavimo. Pregledali bomo svoje življenje: Bogu se bomo zahvalili za vse dobro. Prosili pa bomo odpuščanje za vse, kar smo dobrega opustili in slabega naredili.

Berilo iz pisma apostola Pavla Efežanom/Ef 4,23-32;5,1-2/

Potrebno je, da se prenovite v duhu svojega uma in oblečete novega človeka, ki je po Bogu ustvarjen v pravičnosti in svetosti resnice.

Zato opustite laž in govorite resnico vsak s svojim bližnjim, saj smo med seboj deli enega telesa. Jezite se, a nikar ne grešite; sonce naj ne zaide nad vašo jezo in ne dajajte prostora hudiču. Kdor krade, naj ne krade več, ampak naj se trudi s svojimi rokami in dela to, kar je dobro, da bo lahko dal tistemu, ki je v potrebi. Nobena umazana beseda naj ne pride iz vaših ust, marveč le dobra, da bi bila ob potrebi v izgrajevanje, da bi podelila milost tistim, ki poslušajo. Ne žalostite Božjega Svetega Duha, s katerim ste bili kot s pečatom zaznamovani za dan odkupitve. Naj izginejo med vami vsakršna ujedljivost, vsakršno besnenje, jeza, rohnenje in preklinjanje z vsakršno hudobijo vred. Bodite drug do drugega dobrosrčni in usmiljeni ter drug drugemu odpuščajte, kakor je tudi vam Bog milostno odpustil v Kristusu. Posnemajte torej Boga, saj ste njegovi ljubljene otroci, in živite v ljubezni, kakor je tudi Kristus vzljubil nas in je daroval sam sebe za nas kot blago dišečo daritev in žrtev Bogu.

Pesem: Znova se lahko rodiš/str. 257

Iz evangelija po Mateju/Mt22,35-40/

Eden izmed njih, učitelj postave, ga je preizkušal z vprašanjem: »Učitelj, katera je največja zapoved v postavi?« Rekel mu je: »Ljubi Gospoda, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga je njej podobna: Ljubi svojega bližnjega kakor samega sebe. Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki.«

IZPRAŠEVANJE VESTI: /ob diapozitivih in meditativni glasbi/

Ljubezen do sebe:

- Človek v tebi je polnost idealov, lepote, darov Boga stvarnika. Se sprejmeš kot dekle, kot ženska?
- Človek v tebi je polnost življenja, moči, sreče. Se sprejmeš kot fant, kot moški?
- Naloga človeka je izpopolniti svojo naravo. Skrbim za svoje telo, ga negujem? Ali me preveč usmerja moda, reklama? Moje zdravje: ga ogrožam z nezdravo hrano, s cigareti, alkoholom, travo ali drugimi omamami? Se vdajam pomehkuženosti in lenobi? Sem se sposoben čemu odpovedati? Premagujem svoje napake, slabosti?
- Vsak izmed nas ima veliko dobrih lastnosti. Imamo pa tudi pomanjkljivosti. Se sprejemam takšnega kot sem, ali pa se preveč primerjam z drugimi in obupujem nad samim seboj? Hočem biti vedno nekaj drugega kot sem v resnici? Iščem povsod slavo? Težim za tem, da bi bil vedno v središču pozornosti? Se hvalim? Sem neiskren? Se lažem?
- Moje dolžnosti: učenje, študij, delo... So na prvem mestu? Ali zapravljam čas: televizija, računalnik?

Ljubezen do bližnjega:

- Moja domača družina: očka, mamica. Po njih sem dobil življenje. Po njih dobivam obleko, hrano, vse. Kakšen odnos imamo do staršev? Sem jim hvaležen? Rad sodelujem pri pospravljanju, kuhanju, pri vsakdanjem delu? Do brata, sestre: sem prijateljski?
- Kakšen sem v odnosu do prijateljev, sošolcev, sošolk? Jim rad pomagam pri nalogah? Kakšen sem v odnosu do profesorice, profesorjev? Jih spoštujem? Sem jim hvaležen?
- Kakšni ste fantje do deklet, dekleta do fantov? Ste obzirni; govorite lepo drug o drugem? Spoštujete drug drugega? Mi je vsak človek vrednota? Ali pa drugega samo izkoriščam, da je meni lepo? Ko ga ne rabim, ga zavržem kot staro obleko. Apostol Pavel nam pravi: »Bežite pred nečistovanjem. Vsak greh, ki ga stori človek, je zunaj telesa; kdor pa nečistuje, greši proti lastnemu telesu.«/1Kor6,18/.
- Naš pisatelj Ivan Cankar je zapisal: »Človeka ni sram nagnusnih grehov. Ali sram ga je čiste lepote, ki jo hrani zaklenjeno v sebi in ki je ostala neoskrunjena sredi pohujšanja, neoškopljena od mlak in luž, od kvant in kletev. Te lepote ga je sram. Rajši bi očitno razgalil svoje grešno telo, nego da bi bratu le za ozko špranjo odprl duri v hram, kjer gori čista luč, ki jo je bil v samotni uri sam prižgal. Skrbljivo čuva, da

bi nikoli nihče ne zvedel za kapelico, v kateri hrani svoje najsvetejše boli, svoje najtišje radosti, brezmadežnost svoje mladosti, svoje najplemenitejše dejanje, morda edino v njegovem dolgem življenju. Vsega najlepšega ga je sram, najbolj sram pa ga je ljubezni...«

- Če ne ljubiš ne rož ne dreves,
če se ne smeješ od srca,
če te ne zanima nič novega,
če se ne upaš lotiti nobene reči,
če te zanima bolj tvoje udobje kot kaj težkega, kar zahteva napor,
če se pritožuješ, namesto da bi se daroval,
če kritiziraš, namesto da bi delal,
če si nevoščljiv, namesto da bi občudoval,
TEDAJ VEDI, NISI VEČ MLAD...

Ljubezen do Boga:

- Verujem v Boga? Se izobražujem o veri, o Bogu? Obiskujem mladinska verska srečanja?
- Je Jezus moj prijatelj? Se potrudim za njegovo prijateljstvo? Morda po nepotrebnem izgovarjam božje ime? Preklinjam?
- Kakšna je moja molitev? Molim zjutraj, ko vstanem; zvečer predno zaspim; pred jedjo, po jedi? Tudi sam kdaj kaj zmolim? Se trudim, da bi bil pri molitvi zbran?
- Redno obiskujem nedeljsko mašo ali jo opuščam? Sodelujem pri maši z molitvijo, petjem, glasnimi odgovori?
- Vsi smo božje ljudstvo, Cerkev. Rad sodelujem pri cerkvenih prireditvah, praznikih? Ali se izogibam vsega, kar je v zvezi s Cerkvijo?
- Priznam pred prijatelji, kolegi, sošolci, da sem veren? Morda sem se kdaj vere sramoval? Morda sem kdaj slabo govoril o veri? Živim vsepovsod kot kristjan: ne samo v cerkvi, ampak tudi doma, v šoli, družbi?

V kratki tihoti premislimo, če je morda še kaj drugega, kar ni bilo prav v našem življenju.

Kesanje, navodila za spovedovanje

KAPLJICA